

מחברת רבי המכר של ה - *The New York Times*
THE WALL STREET JOURNAL - | **USA TODAY**

המחליף של השדכן רייצ'ל ואן דייקן

"אין ספק שסיפורי 'מאייב לאוהב' הם אהובים עלינו במיוחד.
ונב' ואן דייקן יודעת איך לכתוב אותם במדויק
מאהבות!"
הוצאת אנהימס

רייצ'ל ואן דייקן

המחליף של השדכן

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארז "השדכן" לחצי כאן

רייצ'ל ואן דייקן
המחליף של השרכן

Rachel Van Dyken
THE MATCHMAKER'S REPLACEMENT

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ורד רווה-שמואל
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2016 by Rachel Van Dyken
The moral rights of the author have been asserted

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon publishing, www.apub.com, in collaboration with The Deborah Harris Agency.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2021 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2021

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2021

מסת"ב 978-965-7029-039 ISBN

www.ahavot.com

לבני. לעולם אל תתחתן! חה!חה!
לא, אבל ברצינות עכשיו...

פתיחה

לקס

השנה הראשונה ללימודים, 2012
קמפוס אוניברסיטת וושינגטון
מסיבת חג המולד של אחוות זיטה פסיי, 1:00 לפנות בוקר

עננת עשן כבדה אפפה את הסלון. מי שחשב שזה רעיון טוב להביא מכונת עשן, לזרוק אותה לתוך חדר מלא בבחורים מיוזעים ולהדליק אותה צריך להישרף באש הגיהנום.

"איפה כל הבחורות?" שאלתי את איאן, חבר שלי. הוא חשב להגיש את מועמדותו להצטרפות לזיטה פסיי בשנה הבאה, אבל בהיותו ספורטאי מצטיין, הוא לא היה בטוח שיש לו את הפנאי לכך. הזמינו אותנו למה שברחבי הקמפוס כינו 'מסיבת השנה'. "זאת מסיבת נקניקיות מזורגגת!" אמרתי בשאט נפש.

איאן הזעיף פנים. "אולי לוקח לבחורות יותר זמן עד שהן גומרות להתכונן?"

"אף אחד לא אוהב את זה... את החלק שלוקח להן יותר זמן עד

שהן גומרות. תמיד עדיף שגמירה תקרה במוקדם מאשר במאוחר. "טפחתי על שכמו. "אבל אלה הדברים שאתה מגלה כשאתה הופך לגבר..."

"אתה כזה שמוק, לקס." הוא דחף אותי בחוזקה לתוך עננת העשן המסמאת. העשן צרב בעיני ובו במקום עורר בי רצון עז להוציא את עדשות המגע שלי. אם הייתי ממשיך ללכת מבעד לעשן הזה, הייתי עלול למצוא את עצמי מנשק בחור, ואני לא הייתי בקטע של מסיבות מהסוג הזה. "בוא פשוט נתחפף מפה." "בסדר מבחינתי."

איאן הניח את הבירה שלו על אחד השולחנות הסמוכים והלך בעקבותי, בזמן שפילסנו את דרכנו בין האנשים. ובדיוק באותו רגע נשמעה תרועת חצוצרה, בזמן שכמאה בחורות פרצו דרך הדלת, כשהן לבושות בכיני בצבע אדום וירוק בסגנון חג המולד.

"וזהו!" הן צעקו. חברות באחוות סטודנטיות תמיד צועקות, אבל הפעם זה לא הפריע לי, מפני שאותן צעקות לוו בהרכה זוגות שדיים מקפצים בתוך בגדים הדוקים. חייכתי בשביעות רצון בזמן שאינן סינן בקול חרישי "שאלוהים יברך אותנו, כל אחד ואחד מאיתנו" והחל לעשות את דרכו לעבר הבנות.

"רק רגע, טייני טים." אחזתי בחולצה שלו ומשכתי אותו אחורה. "אנחנו לא ניגשים אליהן, הן ניגשות אלינו. אתה זוכר את החוקים?" מעולם בחיי לא נאלצתי להתאמץ בשביל להשיג בחורה, ולא התכוונתי להתחיל לעשות זאת רק מפני שאינן חשש שכל הבחורות הטובות ייתפסו.

"החזקנו את הזין שלנו במשך שלוש השעות האחרונות, ואתה רוצה להמשיך לחכות?"

גלגלתי את עיני. "זה מדעי." וזאת הסיבה שציינתי בספר החוקים הפרטי שלנו, המוכר גם בתור 'איך להשיג זיון – מדריך למתחילים', שאנחנו לעולם לא ניגשים לבחורה.

"מה מדעי?"

"קסס." הנהנתי בראשי לעבר מספר בחורות שכבר נראו משועממות

מהבחורים שהתנפלו עליהן וכעת החלו להתקדם לעברנו. אחת מהן לבשה חוטיני אדום וחצאית סנטה זעירה, ושום דבר נוסף פרט לחזיית תחרה אדומה וכובע סנטה חמוד בטירוף שהונח על ראשה בזווית. הבחורה השנייה היתה לבושה כמו איילה שובבה, עם חפתים קטנים סביב פרקי כפות ידיה ופעמונים סביב צווארה.

"היי." האיילה השובבה התנועעה בעליזות ונופפה בידה. "רוצה לצלצל לי בפעמון?"

המילה 'כן' עמדה לי על קצה הלשון, מפני ש... היי, היא רצתה שאני אצלצל לה בפעמון, והייתי אידיוט אם לא הייתי לוקח אותה לקומה השנייה או לאחד החדרים במורד המסדרון, או אפילו למזווה, כדי לבדוק מכמה פעמונים אני מסוגל להפיק צליל. אבל הייתי מעוניין באתגר גדול יותר.

אולי היה זה גאון המחשבים בתוכי, שהיה זקוק לנוסחה מסובכת או משהו שלפחות יהווה מכשול גדול יותר בשבילי מאשר פשוט לפצות את הפה ולשאול האם היא רוצה להיות למעלה, למטה או שילוב כלשהו של שתי האפשרויות.

"איאן." נעצתי בו את המרפק שלי. "מה דעתך לקחת את הבחורות המקסימות האלה לשתות משהו, בזמן שאני... אלך להביא משהו מהמכונית?" היה זה תירוץ עלוב, אבל בהיותו אחד מהכוכבים של קבוצת הפוטבול של אוניברסיטת וושינגטון, איאן יכול היה לדאוג לעצמו בקלי קלות. חוץ מזה, הוא אהב להפיץ את האהבה שלו ברכים, על אף שלספק שתי בחורות בעת ובעונה אחת זה בהחלט מהווה אתגר גדול יותר.

"כן... להביא משהו... מהמכונית... מהמכונית שבה לא נהגנו. ניכר עליו שהוא קלט את הרמז, מפני שהוא חבק את שתי הבחורות בזרועותיו החסונות והחל להתרחק מהמקום, חיוך זוחח נסוך על פניו. גלגלתי את עיני בזמן ששתי הבחורות צחקו ונצמדו אליו כאילו שהוא היה ראסל פאקינג ווילסון. ואם הוא ימשיך לשמור על הנתונים המרשימים שלו, הוא בהחלט בדרך הנכונה לשם.

סרקתי את החדר בזריזות. שאר הבחורות נראו אותו הדבר. בתוך

אוקיינוס של אדום וירוק, הדבר היחידי שראיתי היה בחורות קלות להשגה, הנלהבות לפשק את הרגליים שלהן בשביל סט של שרירים וחיוך קטלני – שני דברים שהיו לי בכמויות מסחריות. לא העניקו לי את שם החיבה לקס לות'ור מפני שבחדר המיטות התנהגתי כמו ג'נטלמן מעונב שאומר 'בבקשה ו'תודה'.

אני הייתי הנבל.

הצד האפל.

המלוכלך.

הבחור הרע, שהבחורה מביאה הביתה כדי לעצבן את אבא שלה, על אף שכמעט תמיד הבדיחה היתה על חשבון הבחורה, בהתחשב בכך שהייתי חבר בארגון 'מנסה' – רק שהמראה החיצוני שלי לא הסגיר את זה. מבחינת רוב הבחורות, הייתי המפסידן האפל, המהורהר הנוהג באופנוע שרק מחכה שייזרקו אותו מהקולג' כי הוא נכשל בלימודים. לא היה להן שמץ של מושג. היו לי בזרת הרבה יותר תאי מוח מכפי שהן היו יכולות לדמיין, והיה לי בחשבון הבנק יותר כסף מכפי שהן היו יכולות לדמיין – או למנות באמצעות כל האצבעות שלהן.

בפנים זעופות, פילסתי את דרכי בין קהל ההורמונאלי הצפוף וכמעט התנגשתי בבחורה נמוכה הלבושה בתחפושת של אלפית, שמסיכה קטנה לבנה וחמודה הסתירה חלק מפניה. שתי עיני ברקת גדולות בחנו אותי במבט קפדני.

"סליחה." מבטי הורכן אל המחשוף שלה, שהיה... מושלם להפליא. היא לא הציגה לראווה יותר מדי, והשאירה בדיוק את המידה הנכונה להשלמה בדמיון. זה מצא חן בעיני. חוץ מזה, היא הדיפה ניחוח מנתה.

ואני מעריץ גדול של מנתה.

או שאולי זה פשוט היה בגלל השדיים שלה.

ליקקתי את שפתי בזמן שענייה הירוקות מצמצו לעברי בתערובת של תדהמה ובעקבותיה בלבול, כאילו שהיא לא היתה בטוחה האם אני חבר או אויב.

חה, הייתי שני הדברים גם יחד – או לפחות קצת מכל דבר. אבל הערב? אני אהיה החבר הטוב ביותר שהיה לה בחיים. לשונה הוורדרדה השתרכבה החוצה וליקקה את שפתיה, והזין שלי נרעד בקנאה. כאילו שהיא חשה בכיוון שבו התקדמו מחשבותי, סומק עז צבע את שפתיה. היא נאנחה ושחררה אוויר בכבדות. לכל הרוחות, עוד מנתה. היא היתה יכולה להתענג על הסוכריה שעל המקל שלי בכל אחד מימות השבוע.

באופן מוזר, היה בה משהו מוכר. כאילו שכבר נפגשנו בעבר – אבל זאת היתה השורה הכי ישנה בספר. ולמען האמת? גם אם כבר נפגשנו בעבר, עדיין רציתי להיות קבור עמוק בתוכה. היא היתה מרהיבה ביופיה.

"לקס." הושטתי אליה את ידי, ובכך הפרתי בו במקום את אחד החוקים מספר החוקים שלנו. אסור שהגבר יהיה זה שיושיט את ידו ראשון. זה נראה מנומס מדי, ונשים מייד שיערו שמה שאתה מחפש זה מערכת יחסים. איאן ואני ניסחנו את החוקים ברגע שהבנו שיש צורך רציני בניווט אסטרטגי בעולם הסקס והנשים של הקולג' בצורה שמספקת את שני הצדדים ואין בה כל מחויבות רגשית. מעולם לא ניגשתי לבחורה, מעולם לא הצגתי את עצמי בפני בחורה ובהחלט מעולם לא לחצתי את ידה של בחורה, בזמן שהייתי יכול להצליף בפטמתה בלשוני.

גבותיה התכווצו בזעף ואז, בתנועה איטית ושיטתית, היא הושיטה את ידה ולחצה את ידי בתקיפות. "גבריאל, אבל החברות שלי קוראות לי גבי."

גבי? גדלתי עם בחורה בשם גבי. אבל לא היה שום סיכוי שהגבי הכחושה והמוזרה שאיאן ואני היינו נוהגים לענות היתה הפצצה הלוהטת שעמדה לנגד עיני. חוץ מזה, היא היתה אמורה להיות בשנת הלימודים האחרונה שלה בתיכון, וכנראה שהיא עדיין עוד לא צמחה למלוא מידותיה.

"והחבר שלך, איך הוא קורא לך?" קירבתי את גופי אל גופה.
"שרה." שפתיה נרעדו.

"אה?"

היא פרצה בצחוק, והצליל הארור הזה הגיע לכל המקומות הלא נכונים. היתה זאת תגובה גופנית אוטומטית; הקרבה שלה אלי הטריפה אותי, ולא היה לי שמץ של מושג מה הסיבה לכך. "הוא יצא איתי ועם שרה במקביל, והוא התבלבל בזמן שהוא נישק אותי בסוף הערב."

"לעזאזל." הנדתי בראשי וחייכתי בעליוזת. "הברך שלך פגשה את המפשעה שלו?"

"ונשכתי את הלשון שלו," היא אמרה, בעודה מחייכת כמו חתולה פראית. "לפעמים אני יכולה להיות אלימה."

"פמיניזם." הנהנתי בראשי. "אני לגמרי בעד... אני נשבע." הנחתי את ידי על ליבי. "ואני מקווה שהוא יצלע במשך שנה."
 "אה." היא משכה בכתפיה באדישות. "זה לא שהיה לי יותר מדי במה לפגוע."

"את מוכנה להיות החברה הכי טובה שלי?" פלטתי וצחקתי בעליוזת.

היא הצטרפה לפרץ הצחוק שלי בזמן שמישהו דחף אותה מאחור, והיא התעופפה היישר אל בין זרועותי. אצבעותיה העדינות נלחצו על השרירים הרו ראשיים שלי, בזמן ששרדיה החליקו על החזה שלי.

נשימתי נעתקה, בזמן שהיא נשאה את פניה לעברי. ועשיתי את זה.

יצאתי מדעתי, שכחתי מכל החוקים שלי ופשוט הלכתי על כל הקופה. נישקתי אותה בעדינות, כאילו שאנחנו מכירים כבר שנים ארוכות, ולא ארבע דקות ושלושים ושש שניות. לשונה הענוגה פגשה בלשוני בתקיפות מסוימת שהפתיעה אותי לרגע, בזמן שאצבעותיה החליקו במורד שיערי, וגרמו לראשי ולשאר הגוף שלי לתסוס מרוב מודעות.

נאנקתי ונשאתי אותה באוויר בזמן שהיא העמיקה את הנשיקה. מה לכל הרוחות? במה זכיתי שהתמזל מזלי עד כדי כך? נפרדנו כדי

לשאוף אוויר, והלחיים שלה היו כל כך אדומות, שלא הצלחתי לכבוש את פרץ הצחוק שלי.

"את מקסימה," הודיתי. "לוהטת. אבל מקסימה. איך זה אפשרי?"
"ובכן, אם הייתי שרה, הייתי אומרת שזה בגלל שאני מדהימה במיטה."

"אה, כן?"

"כן, אבל מפני שאני בסך הכול אני, כנראה שזה מפני שאני תמימה מדי מכדי לדעת עד כמה אני מדהימה."

"תמימה זה בסדר," אמרתי, מרגיש צורך להגן על הבחורה החמודה בזרועותי, שהגיבה למגע ידי בצורה נלהבת כל כך.

היא הזעיפה פנים והשתחררה מאחיזתי, כפות רגליה נגעו ברצפה בדיוק בזמן שהאורות התעמעמו וכבו.

"כבר נמאס לי להיות תמימה," היא לחשה באוזני.

שאלוהים יעזור לי.

סקרתי בחטף את החדר החשוך, בזמן שצלילי מוזיקת טכנו בקעו מהרמקולים הזולים, שמדי כמה רגעים הפיקו רחשים לא ברורים.

"ובכן –" אחזתי במותניה ורכנתי לעברה, כך ששפתי ליטפו את קווי המתאר של אוזנה – "נראה לי שמצאת את הבחור הנכון בשביל זה."

"גם אני חושבת."

אחזתי בידה והובלתי אותה לעבר המדרגות. מבחוץ הייתי רגוע; מבפנים, נתתי לעצמי כף נלהב, בזמן שהזין שלי עשה שמיניות באוויר.

אחיזתי בידה הלכה והתהדקה, בזמן שמשכתי אותה במעלה המדרגות, כפות רגלי מרחפות בעודה רצה מאחורי. צלילי הצחוק שלה, מראה לחייה הסמוקות, היו יותר מדי בשבילי.

תוך עשר שניות הגענו לחדר השינה.

הדלת היתה סגורה. פתחתי אותה, סגרתי אותה בטריקה ונצמדתי אליה. השפתיים שלי מצאו את צווארה, בזמן שהיא סובבה את ידית הדלת והובילה אותנו אל חדר גרוש בידיים מגופפות בהתרגשות.

"מה לעזאזל?" נשמעה צעקתו של איאן מאחורי.

גבריאל ואני ניתקנו מגע.

"פאק," אמרתי בעודי צוחק בהפתעה. "מצטער, בן אדם, לא ידעתי

שאתה נמצא בחדר הזה."

"גאבס!" צעק איאן. "מה לכל הרוחות את עושה פה?" איאן היה

עירום למחצה בחברת שתי בחורות עירומות כמעט לגמרי, והוא נראה

יותר עצבני מכפי שאי־פעם ראיתי אותו, במסגרת כל הזמן שאנחנו

מכירים. הוא אף פעם לא התעצבן.

עשיתי צעד זהיר לאחור והרמתי את הידיים שלי. "איאן? מה

הבעיה, בן אדם?"

"גאבס!" צעק איאן. "יש לך מושג מי זה?"

הוא הצביע עלי כאילו שהייתי פושע.

"איאן, אל תתערב!" היא הרימה את קולה והניחה את ידיה על

מותניה. "פשוט... תסתלק!"

"להסתלק?" הוא חזר אחריה, ואז שאל בקול רם יותר: "להסתלק?"

הוא פסע לעברה בצעדים נחוישים. "מה את עושה במסיבה הזאת?

אמרתי לך לא לצאת ולעשות את שיעורי הבית שלך. את הבטחת לי

שאחרי מארק –

"מארק?" שאלתי בתדהמה, בזמן שהמוח שלי החל להשלים עם

העובדה שזאת אכן היתה גבי, אותה הגבי שאיתה גדלתי, אותה הגבי

שבשבוע שעבר התקשרה לאיאן ובכתה לו על כך שהחבר שלה בגד

בה. "לעזאזל!" עשיתי צעד לאחור. האם היא בכלל היתה בת שמונה-

עשרה?

היא גלגלה את עיניה. "אני בת שמונה-עשרה."

תודה לאל!

"זה לא משנה." איאן נראה כאילו שהוא עמד להקיא. "את לא

יכולה להיות פה, גאבס. אני החבר הכי טוב שלך." המבט שלו ננעץ

בי, מבט שאמר יותר מכפי שהייתי צריך לדעת. זאת היתה גאבס,

הבחורה שהיתה בכל אחת ממסיבות יום ההולדת של איאן מאז שהוא

היה ילד קטן, זו שמעולם לא הפסידה אף אחד ממשחקי הפוטבול

שלו. אותה הגאבס שעליה הייתי זורק אבנים, לפני שעברתי לצד השני של העיר.

הגבי שחזרתי ונשבתי בפני איאן שלעולם לא אגע בה, אפילו לא בתמורה למיליון דולר. מצד שני, היינו בני אחת-עשרה בזמן שהבטחתי את ההבטחה הזאת.

היא לא היתה סתם מחוץ לתחום.

היא היתה אסורה למגע. האובייקט היחיד שניצב ביני לבין איאן ושהיה בכוחו להרוס את החברות שלנו, לפעור בינינו תהום כל כך עמוקה ורחבה, שלעולם לא אצליח להתגבר עליה.

"הכול טוב." מיהרתי להוריד את הידיים שלי. "לא קרה שום

דבר."

"לא קרה שום דבר?" גבי זקפה את ראשה בחטף ונעצה בי מבט

נוקב.

ידעתי שיש בפני שתי אפשרויות: לשחק את הג'נטלמן, ליידע אותה שאני לא בחור איום ונורא, שבסך הכול ניסיתי להגן על הבחורה שאפשר לומר שהיתה קרובת המשפחה היחידה של חברי הטוב ביותר; או לשקר ולגרום לה לחשוב שאני אדם איום ונורא. בחורה כמזה – לכל הרוחות, זה היה נכון לגבי רוב הבחורות – היו מעוניינות בג'נטלמן, הן רצו להאמין שכל הגברים טובים ובסך הכול זקוקים להזדמנות. היא התכוננה בי במבט ההוא, המבט שאתה שולח אל הכלב המרושע בבית המחסה לכלבים בעורך מושיט את ירך כדי ללטף אותו.

הייתי יכול להתרפק.

או לנשוך נשיכה מטילת אימה.

ובחורה כמו גבי היתה זקוקה לנשיכה... אם היה ברצוני לוודא שהמצב ביני לבין איאן יישאר על מי מנוחות. נאנחתי בכבודות. הייתי זקוק לחבר הכי טוב שלי, לפעמים יותר מכפי שנרמה לי שהוא היה זקוק לי. לעזאזל, הייתי זקוק לו כפי שהוא הזדקק לגבי.

לא היתה לי שום ברירה.

"לעזאזל." פרצתי בצחוק רם. "אני פשוט ארד למטה ואמצא

מישהי אחרת. זה לא שאין שם מיליון אחרות בדיוק כמוה." קרצתי, ואז תפסתי אותה בישבן, הצמדתי אותה אל גופי ואמרתי בקול מחוספס, "זה היה אמיתי, אבל עכשיו יש שדיים אחרים שקוראים לי." כמעט הקאתי בזמן שיצאתי מהחדר וירדתי במדרגות, מבלי להסתכל על האנשים מסביבי, בזמן שהתרחקתי מהמסיבה ומהבחורה היחידה שאי-פעם הצליחה לפתות אותי... לרצות משהו מעבר.

1

לקס

לאחר ארבע שנים
השנה האחרונה ללימודים

"בריוק. שם." יכולתי להרגיש את השדיים שלה מתחככים בגבי, בזמן שהיא הצביעה על הספר שבמקרה ניצב כחצי מטר מעליה. "הספר עם הכריכה הכחולה."

חיוך זחוח התנוסס על שפתי, בעודי קורא את כותרת הספר בקול רם: "אלף ואחת דרכים לענג את הגבר שלך?"

"בריוק זה." האם הקול שלה נעשה לוחט יותר, או שמא זה הדמיון שלי? כפות ידיה נכרכו סביב מותני. "אה, סליחה, חשבתי שראיתי ספר אחר שנראה... מלהיב. טעות שלי." היא משכה את ידיה מהמפשעה שלי וממדף הספרים הריק הסמוך אליה.

צחקתי קלות בעודי מוריד את הספר, עדיין מבלי להסתובב אליה. "את יודעת, אני בן זוג ממש טוב ללימודים." "ככה שמעתי," היא גרגרה.

בוודאי שהיא שמעה. המוניטין שלי היה אגדי. ביום הייתי חנון מחשבים טיפוסי, ובליתי את רוב זמני בללמד את הפרופסורים שלי כיצד לתכנת. לעזאזל, אפילו אימצתי כלבים, חילקתי עלונים של גרינפיס ותרמתי לבתי מחסה לחסרי בית. אבל בלילה?

"אז..." שפתיים רכות ורטובות ליטפו את השריר הדרו ראשי הימני שלי. "מה את אומרת?"

קול נשי מעצבן נשמע מבעד למתח הרווי תשוקה. "כמובן שאתה יודע שזאת התמכרות אמיתית למין כאשר אתה ממש טורח להסתובב במדור 'הקאמה סוטרא', רק כדי שתוכל להתחיל עם בחורות שלא יעוררו בך את הצורך לדרג את הביצועים שלהן – או, חלילה וחס, שתצטרך לתת להן מדריך."

"גאבס". הסתובבתי שיניי חשוקות ואגרופי קפוצים, מוכן להילחם או מוכן להסתיר את הזין שלי, למקרה שהיא תנסה לבעוט בו שוב. "עלית במשקל?"

"הממ... לא יודעת. הרופא הצליח לעזור לך להיפטר מהכינים בביצים?"

הבחורה – ששמה חמק ממני, כפי שקרה עם רובן – לקחה את הספר מידי והזדרזה להימלט, בזמן שגאבס נעצה בי מבט נוקב. "לידיעתך, היא ביקשה ממני שאעזור לה." אני לא יודע למה לכל הרוחות הרגשתי צורך להתגונן מול ביתו של השטן. אולי מפני שהיא הסתכלה עלי כאילו שהייתי במרחק החלטה גרועה אחת מלהישלח לבית הכלא.

שפתייה הוורודות הרכות של גבי התכווצו לכדי קו דקיק ושיפוטי, שעה שעינייה הירוקות הצטמצמו. "איחרת."

"למען האמת –" אמרתי וחלפתי על פניה – "הגעתי מוקדם, הבחנתי בעלמה במצוקה והעמדתי את עצמי לשירותה. את יודעת איך זה. זאת לא אשמתי שאני מושך אסטרוגן על בסיס שעתי." "כן." גבי הצביעה על השרפרף הסמוך אל מדף הספרים. "כל כך נזקקת... וכל כך מטומטמת. זה התירוץ הכי טוב שהיא הצליחה

להעלות בדעתה? למה לא לומר פשוט, 'היי, יש לי פחד גבהים, איכפת לך להוריד את הספר הזה בשבילי?'"

גלגלתי את עיני. "גאבס, אני יודע שאת נמוכה, ככה שמשם למטה הכול נראה לך ממש מפחיד, אבל השרפרף הזה בסך הכול בגובה שלושים סנטימטר. אם זה מפחיד אותה, זה מוביל אותי למסקנה שהיא פוחדת מכל הדברים שמגיעים במידה הזאת." חייכתי בשביעות רצון ורכנתי לעברה, תוך כדי שאני מסיט את שיערה כך שאוכל ללחוש באוזנה. "אבל על מי אני עובד? אני מת על זה שבחורות צועקות במיטה."

גבי הדפה אותי מהחזה. בחוזה. "דוחה! לך תדביק מישהי אחרת במחלות המין שלך." היא נרעדה והחלה להתרחק בזעם, תוך כדי שהיא קוראת מעבר לכתף שלה, "בוא פשוט נסיים עם זה, טוב?" "טוב." הלכתי בעקבותיה בקצב של צב נכה, בעודי נמלא יראה עם כל צעד וצעד שלקחו אותי אל השולחן שעליו היא הניחה את התיק הוורוד שלה ואת עטי ההדגשה הוורודים שלה.

כל דבר היה מונח במקומו.

זה היה כל כך אופייני לגבי, שנאלצתי להתאמץ כדי לא לחייך או לפרוץ בצחוק. זה היה גורם לה לחשוב שלפחות חיבבתי אותה בתור ידידה – וזה לא היה נכון.

היא היתה לגמרי מחוץ לתחום, מה שאומר שהחל מאותו רגע שהתרחקתי ממנה לפני ארבע שנים, היא הפכה לשקופה מבחינתי – זאת אומרת, לאנדרוגנית, נטולת מין, גבר ממש מכוער, אח, עז.

וידידות בין גברים לנשים? כן, זה עבד בערך... אף פעם. ומכאן תיאוריית העז. אם אני חושב עליה כעל בעל חיים או איזשהו בן אנוש נטול מין, אני לא אפול במלכודת הקסם שלה ואחליט להיות הידיד שלה ואחר כך אשתוקק למשהו מעבר לזה, אשכב איתה, אהרוס את הכול ובסופו של דבר אמצא את עצמי מתעב אותה כמעט באותה המידה שבה אני מתעב את עצמי.

מעגל קסמים אכזרי.

לא רציתי לקחת שום חלק בזה.

גאבס מצצה קצוות משיערה, הרגל דוחה בטירוף, ואחר כך החלה להוציא גיליונות נייר. "טוב, אז כבר הזנתי למערכת את כל הגברים המועמדים החדשים והצלכתי אותם עם הנשים שכבר קיימות במאגר הנתונים. כולם יובאו אל התוכנה החדשה, אבל בהתחשב בלוחות הזמנים שלך ושל איאן, אני פשוט לא מבינה איך זה עובד."

"חמוד. את אומרת את זה גם בחדר המיטות?"
 "לקס", היא נהמה, בעודה דוחפת את הדפים לעברי. מספרים, מספרים ועוד מספרים. הם היו ההתמכרות שלי – הסם שלי – ואהבתי אותם. הדבר הראשון שקלטתי היה שהיא לא שיבשה את הנתונים, ומשמעות הדבר היתה שלא היה לי תירוץ לפטר אותה "מטייסי-משנה בע"מ". איאן שכר אותה לעבודה כדי שהיא תוכל לממן את הלימודים שלה. הוא ידע שהיא זקוקה לכסף, אבל היא היתה גאה מדי מכדי לקבל אותו במתנה ממנו או ממני – לא שאי-פעם הייתי מוכן להציע לה מהכסף שלי.

אז במקום זאת הוא סידר לה עבודה.
 בחברה שלי.

טוב, בסדר, החברה הזאת היתה בבעלות המשותפת של שנינו, אבל זה עדיין עצבן אותי. היא התעלמה לחלוטין מכל טפסי המועמדות לעבודה של מקדונלדס וסטארבקס שהשארתי על הדלפק במטבח שלה. אפילו ניצלתי טובה שהיה חייב לי חבר במייקרוסופט, שם בייליתי את תקופת ההתמחות שלי במהלך הקיץ, והיא סירבה להצעת העבודה!

לאיאן ולי נותר סמסטר אחד לסיום הלימודים.
 סמסטר אחד שבו הוטלה עלי הקללה לסבול את החרא שלה, לא רק בגלל שהיא היתה החברה הטובה ביותר של איאן, אלא גם מפני שלפני מספר שבועות איאן ובלייק נכנסו למערכת יחסים רצינית, והוא לא הצליח לעמוד בלוח הזמנים שלו.
 נאנקתי בזמן שהמספרים התאחדו לכדי ליל מטושטש. "טייסי-משנה בע"מ" היווה תיאור מושלם לשירות שהצענו, בעקבות רעיון שעלה לאיאן לאחר שהוא נפצע במהלך העונה הראשונה שלו בקבוצת

הפוטבול וושינגטון סיהוקס. אנחנו, בתור מלווים צמודים, עוזרים לבחורות – לבחורות הטובות, לא לאלה שמגפפות אותי באמצע חנות הספרים המזורגגת – לחוות סוף מאושר כמו באגדות. אנחנו מונעים מהן להתפשר על מטומטמים גמורים. ותוך כדי שאנחנו עושים זאת, אנחנו עוזרים להן לפתח ביטחון עצמי.

אני יודע, אני יודע, מגיע לי עיטור גבורה. אולי זאת הסיבה שהלילות שלי גדושים בכל כך הרבה... תחת. הנשמה שלי יכולה להתמודד עם כמות מוגבלת של מתיקות לפני שאני מתפוצץ מרוב נצנצים ופרפרים, והחרא הזה לא סבבה בכלל.

איאן ובלייק הגו ביחד את הרעיון להתחיל לקבל לקוחות ממין זכר. ועד כמה שהייתי רוצה לסרב לעומס העבודה הזה, הן צדקו. רק במחלקה שבה אני למדתי היו כל כך הרבה גברים שמעולם אפילו לא יצאו לדרייט, ככה שידעתי שאני עושה לחברה טובה.

תוך זמן קצר ערכתי שינויים בתוכנה שלנו, ככה שיהיה לנו מאגר נתונים של גברים ונשים זמינים, ואחר כך התחלתי לתזמן פגישות עם המקרים הנואשים ביותר, משהו שהתוכנה שלי ידעה לעשות בשבילי. "לקס?" גבי הקישה באצבעות שלה מול הפנים שלי. "אתה בכלל מקשיב לי?"

"לא." סילקתי את היד שלה. "קראתי. ועד כמה שאני שונא לומר את המילים האלה..."

"אני צודקת?" פניה קרנו, בעודה נושכת את שפתה התחתונה. נאנקתי בזעף ואז מלמלתי, "את צודקת. מה שאומר שנצטרך לשכור עובד אחר, או שתצטרכי להתחיל להעלות הילוך." "אני אצטרך להעלות הילוך?" גבותיה השחורות התכווצו לכדי מקשה אחת, בזמן שהיא סלסלה את שיערותיה החומות בין אצבעותיה. "הממ... זה לא היה חלק מההסכם."

"ההסכם השתנה." קמתי ממקומי, קימטתי את הנייר והשלכתי אותו לפח. "אם אני אקח לקוחות נוספים, אני אכשל בכל הקורסים שלי." טוב, זה היה שקר, לא רציתי שהזמן שלי יהיה כל כך גדוש

בלקוחות, עד שאהיה עייף מדי לפעילויות שאחרי הלימודים. "אז את תצטרכי לקחת חלק מהלקוחות."

"לא!" גבי זינקה ממקומה בחטף. "אתה יודע שאני לא יכולה לעשות את זה!"

"אני יודע?" התבוננתי מעל ראשה, בזמן שבחורה בלונדינית עם שדיים גדולים שלחה מבט לכיווני וקרצה אלי.

"שלא תחשוב על זה בכלל." גבי נעמדה על הכיסא שלה ואחזה בפנים שלי בין שתי כפות ידיה. "תסתכל עלי."

"אני מסתכל עלייך," אמרתי בטון משועמם במתכוון, בעודי מנסה להתבונן דרכה, ככה שאוכל להסתכל על הבחורה עם השדיים הגדולים.

"לקס!" גבי סטרה לי על הלחי. "תתמקד, תפסיק לחשוב עם איבר המין שלך, תאפשר לדם לזרום למעלה."

פרצתי בצחוק מתגלגל. "אני חושב שלא הבנת נכון... למעלה זה – היא כיסתה את הפה שלי בכף ידה, ושמתי לב שהעט המדגיש הוורוד הכתים את האצבע המורה שלה, שהדיפה ניחוח של תות שדה. ברור שהיא הדיפה ניחוח של תות שדה.

עיני הירוקות נפערו לרווחה. "אני לא יכולה להיפגש עם הלקוחות ממין זכר ולאמן אותם ו –"

גלגלתי את עיני וסילקתי את ידה. "גבי, במהלך השבוע אני אכשיר אותך לעבודה. כמה קשה זה כבר יכול להיות? הם חנונים שמחפשים חנוניות בשביל שהם יוכלו לעשות תינוקות חנונים, שיולידו עוד חנונים שככל הנראה ביום מן הימים ייצרו מספיק רובוטים כדי לגרום לאפוקליפסה." לא טרחת לציין את העובדה שתהליך ההכשרה כלל את בחינת מיומנויות הפיתוי שלה, כמו גם כמה דברים נוספים שהייתי בטוח שבהינתן ההזדמנות, היא תעדיף למות מאשר לעשות. כך או אחרת, התכוונתי לגרום לה לפרוש. לפחות הצלחתי להפיח בה מעט תקווה, ככה שבסופו של דבר – כאשר היא תחליט לפרוש – זה ייראה כאילו שמדובר בהחלטה שהיא קיבלה לגמרי בכוחות עצמה. רואות? כשרציתי, ידעתי להתנהג כמו ג'נטלמן מושלם.

התחלתי להתרחק, אבל גבי קפצה על הגב שלי כמו קופיפה וכפות רגליה ננעצו בצידי גופי. "עצור!"

זרקתי את ראשי לאחור והטחתי אותו בלסת שלה.

"אאוץ'!"

"מצטער!"

"אתה לא מצטער!"

"מאיפה את יודעת, לכל הרוחות?" התחלנו למשוך מבטים

מהסביבה. "תרדי ממני!"

"לא לפני שתבטיח לי שאני לא אצטרך להתנהג כמו זנונת!" היא

רשפה.

אחד מהעובדים העיף מבט בכיווננו. נהדר.

הנמכתי את קולי, תוך כדי ניסיון להרפות את אחיזת רגליה במותני. "את לא תתנהגי כמו זנונת, את תספקי עזרה. יש הבדל גדול, גבי, תאמיני לי."

סובבתי את ראשי בדיוק כשהיא הרכינה את ראשה, ושפתיה ליטפו

את אוזני.

קפאתי במקומי.

היא קפאה במקומה.

הזמן עצר מלכת.

נשמתי שתי נשימות עמוקות. "זאת העבודה, גבי. אם את לא

מסוגלת לבצע אותה, אני אמצא מישהי אחרת שתבצע אותה." זאת

היתה התכנית המושלמת. אני יכול לפטר אותה בגין סירובה לבצע את

עבודתה, וכל אחד מאיתנו יפנה לדרכו. נוכחותי בסמוך לעורה המדיף

ניחוח תות שדה כבר התחילה להטריף אותי על דעתי, ותמיד התגאיתי

בכך שקשה לשבור אותי.

עד גבי.

"לא." היא צבטה אותי בצוואר. "חצי מהחברה שייכת לאיאן. הוא

פשוט –

"אז זה תמיד יישאר התירוץ שלך? תכנית הגיבוי שלך? את תמיד

תבקשי מאיאן להציל אותך כשקשה לך?"

נשימתה נעתקה.

תפסתי אותך, קרן שמש.

"זה מה שחשבתי. תראי, אני עייף ואני זקוק לסקס, אז אם את לא מתכוונת לעזור לי, בבקשה תרדי מהגב שלי ותחזרי הביתה."
 היא החליקה במורד הגוף שלי. יכולתי להרגיש את שדיה הזקורים המנופפים לשלום, בזמן שהשיניים שלי נקשו מרוב עצבים.
 הסתובבתי וחייכתי אליה בשובבות. "את מתחילה מחר."
 הלחיים של גבי נצבעו בגוון אדום עז. הייתי מוכן להמר על כך שהיא לא תהיה מוכנה לשתף פעולה. זה מה שהיא היתה אמורה לעשות, אחרי הכול; היא היתה תמימה, בקושי יצאה לדייטים – לכל הרוחות, לסבתא שלי היה יותר ניסיון מיני מכפי שהיה לגבי.
 לצב היה יותר ניסיון ממנה.

חלקנו חבר טוב, וכאשר הוא היה שיכור, החבר המשותף שלנו הסביר לי מדוע הוא כל כך מגונן על גבי היקרה והמקסימה שלנו. בתולה. היא היתה פאקינג בתולה.

בעקרון, פירוש הדבר היה שהיא עמדה להיכשל ובגדול, ואני התכוונתי לתעד כל רגע ורגע מכך, ואחר כך לומר לאיאן שהיא חייבת למצוא מקור פרנסה אחר.
 התכנית המושלמת?
 בהחלט כן.

"זאת אומרת, אלא אם כן –" קרצתי אליה – "את רוצה להתחיל הערב." ליקיתי את השפתיים שלי והטיתי את ראשי. "השיא שלי עומד על ארבעים ושמונה שניות... אני מוכן להתערב שלא תחזיקי יותר מעשרים."

ספר התעופף בסמוך לראש שלי.

אני מניח שקיבלתי את התשובה שלי.

"את יודעת..." התנודדתי על העקבים שלי. "תמיד תוכלי לעבוד במקדונלדס. תני לי לעזור לך, גאבס. מקומך לא ב'טייסי-משנה בע"מ." נחיריה התרחבו. "אני חייבת את העבודה הזאת, לקס. זאת העבודה היחידה שתניב לי מספיק כסף שיאפשר לי ל –"

גבותי התרוממו אל על. "שיאפשרו לך לעשות מה, גאבס? לקנות עוד נעליים? זה לא שעור לא שילמת את שכר הלימוד שלך, או משהו כזה."

"מנוול!" היא צווחה והשליכה ספר נוסף בכיווני. התכופתי וחמקתי ממנו. "שוב פרצת לחשבון הקולג' שלי?"

"אני?" משכתי בכתפי בתמימות. "בכנות, גאבס, אני מופתע שעדיין לא היה איזשהו ילד בן חמש שפרץ לחשבון שלך. את קולטת שכאשר את משתמשת במילה 'סיסמה' בתור הסיסמה שלך, זה כמו להזמין אנשים להיכנס לחשבון שלך, נכון?"

"אני שונאת אותך."

"גם אני שונא אותך, קרן שמש." חייכתי בשביעות רצון. "עכשיו, לכי להתלונן לאיאן כמו שאת תמיד עושה, ואני אעמוד בחוץ בזמן שנשים נופלות שדורות לרגלי, כמו שאני תמיד עושה."

היא הסתלקה בסערה.

וחלק ממני הסתלק יחד איתה. לא שהיא ידעה, לא שהיא אי-פעם תדע, מפני שבכל פעם שהתווכחנו, זה היה כאילו חלק מהנשמה שלי נסדק.

הממ... אולי זאת היתה הסיבה שהשנאה שלי אליה הלכה והתעצמה.

גבריאֵל סאבה הפכה אותי לחסר נשמה. לכל הרוחות, היתה לי הרגשה שעד סוף הסמסטר אני אהפוך לשד או לערפד.

הבלונדינית עם השדיים הגדולים קרצה אלי שוב ונופפה לעברי. חייכתי אליה ונעצתי מבט בגופה השופע והמחוטב. להלילה? מצויין. "אני הולך על ערפד," לחשתי בזמן שהתחלתי להתקדם לעברה.

2

גבי

שנאתי אותו.

תיעבתי אותו מעמקי נשמתי.

שונאת, שונאת, שונאת. דקלמתי לעצמי את המילים בבוקר המחרת, בזמן שפסעתי בנחישות לעבר הבית היקר עד כדי גיחוך שלו, שנמצא בסמוך לאגם היפה עד כדי גיחוך, עם המרצדס האדומה הצעקנית עד כדי גיחוך העומדת מחוץ לבית שלו. שמוק.

אם אעלה אותה בלהבות, אני אעשה למין האנושי טובה. ברצינות. כנראה שהיא היתה מלאה בכל כך הרבה נוזלי גוף ומחלות, שאם הוא ייקלע לתאונת דרכים הוא ידביק את כל הכביש המהיר ויגרום למגיפה בקנה מידה עירוני.

נרעדתי.

בתוך המוח שלי, הצבתי את לקס בשתי קופסאות. בקופסא הראשונה היה את לקס של תקופת הילדות, החבר שהיה נוהג לבלות איתי ועם איאן לפני שהוא עבר לצד השני של העיר והפסקנו להתראות. הוא היה נוהג לנסוע איתי לבית הספר, וכאשר

הייתי חולה הוא נתן לי קופסת ממתקות קלינקס לגמרי משלי – ואני מתעלמת מהעובדה שהוא גנב אותה מהשולחן של המורה שלו. הנקודה היא שלקס של הילדות היה מהבחורים שאת צריכה לשמור קרוב אלייך.

ובקופסא מספר שתיים?

לקס השמוק. הלקס שפגשתי כשהייתי בת שמונה־עשרה, שלרגע גזל ממני את היכולת לדבר בשל יופיו הנשגב, והיה פרי יצירתו של הדמיון הפעיל יתר על המידה, המסכן ורווי ההורמונים שלי.

כלפי חוץ? הגבר המושלם.

עם חיוך מהורהר ולוהט.

שרירים דו ראשיים בגודל של הראש שלי.

שנתן לי את התחושה הברורה שאם אלטף את שיערו הקצוץ, אני אחווה אורגזמה לפני שהוא בכלל יספיק לגעת בי.

שיהיה. כבר התגברתי על זה. התגברתי על זה מזמן.

לאנשים רבים היו התאהבויות מטופשות בגיל שמונה־עשרה,

נכון?

עכשיו הדבר היחידי שראיתי, כאשר התבוננתי לתוך עיניו הכחולות הסוערות, היה עגבת או זיבה, וזה עוד במקרה הטוב. הבחור היה מחלת מין מהלכת, והוא ידע איך לערער את שלוותי בקלות. הוא היה שמוק. זה פשוט מי שהוא היה, לא היה ניתן להסוות זאת. הוא היה מסוג הבחורים שיאמרו לבחורה שהיא נראית שמנה בשמלה או יסרבו לחלוק את סלסלת הלחם המשותפת. רואות? הוא אפילו לא היה מסוגל לנהוג לפי הנימוסים המקובלים בזמן האוכל! רק עצם המחשבה עליו גרמה לי להתכווץ מרוב זעם.

בשנה שעברה, כאשר יצאתי לקניות וברוב טיפשותי הזמנתי את איאן להצטרף – וכמובן שמשמעות הדבר היתה שלקס היה חייב להצטרף גם כן – נאמר לי בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שאם רק אפסיק לשתות שוקו בבוקר, אוכל ללבוש בגדים במידות קטנות יותר.

הוא חייך.

גומות החן שלו העמיקו.

הוא אפילו שילב את זרועותיו, כמו כדי לומר, תראי, עשיתי לך טובה, תטפחי לי על השכם.

במקום זאת, הכנסתי לו בעיטה בביצים וניסיתי להשאיר לו פנס בעין למזכרת, ותוך כדי כך החטפתי לאיין בפנים.

הנקודה שלי? לקס. היה. השטן.

הקפדתי להתרועע עם לקס רק במקרים נחוצים בלבד, וגם אז כמעט תמיד איאן שימש כחיץ בינינו. אבל עכשיו, כשהוא שיחק בקן אהבה עם השותפה לשעבר שלי, בלייק? ובכן, נותרתי להתמודד בכוחות עצמי.

לקס פתח את הדלת לאחר הנקישה התוקפנית השלישית שלי. הוא לבש מכנסי טריינינג שחורים, שנתלו במורד מותניו, חולצה ישנה של הסיאטל מארינרס והרכיב משקפיים עם מסגרת שחורה, ששיוו לעיניו מראה מושך במידה פלילית.

"קרן שמש," הוא אמר, חיוכו הזוחח מעמיק בעודו משלב את זרועותיו החסונות על החזה שלו.

"שמוק." חייכתי במתיקות. "משקפיים חדשים? הם עבים יותר מהקודמים."

"כדי שאוכל לראות אותך טוב יותר." הוא רכן לעברי, עיניו מצטמצמות לכדי חריצים קטנים. "הנה הם." הוא הושיט את ידו לעבר אחד מהשדיים שלי.

סטרתי לו על היד בכזאת עוצמה, שהרגשתי עקצוצים בכף היד. "כנראה שעדיף שלא תתייחסי ככה ללקוחות שלך." הוא הניד בראשו ופנה בכיוון הסלון, מותר אחריו את הדלת פתוחה לרווחה. הוא לא היה בקיא גדול בנימוסים והליכות.

חרקתי בשיני, טרקתי את הדלת מאחורי וחלצתי את הנעליים שלי, מפני שידעתי שאם לא אעשה זאת הוא לא יניח לי לנפשי.

היה לו קטע מוזר כזה.

מפני שלא משנה באילו כמויות מסחריות הוא הצליח להשכיב בחורות, כמות חומר החיטוי שבה הוא השתמש ברחבי הבית הותירה

אותי ללא מילים. הבגדים שלו מעולם לא היו מקומטים; הכול היה טהור.

אפילו הבל הפה שלו.

לכל הרוחות איתו.

הוא שתה קפה בכמות האופיינית לעובד בסטארבקס, אך מעולם לא נדף ממנו שום ריח של קפה.

זה כמעט כאב, להסתכל בפנים שלו, לדעת שכלפי חוץ הכול נראה מושלם – אבל זה לא עלה בקנה אחד עם מה שהיה בפנים, כלל וכלל לא!

יופי כמו של לקס היה מסוכן ומפתה בטירוף, כמו משהו מרומן רומנטי על טבעי. לפעמים, בלילה, כאשר הייתי חולמת על כך שלקס נדרס בידי מכונית, הייתי מדמיינת אותו בתור ערפד המשוטט ברחובות ממכנסי הטריינינג השחורים האהובים עליו, ללא חולצה, גופו בוהק באור פנסי הרחוב, רק מחכה לזונות שיעמדו בתור כדי שהוא יוכל לנעוץ בהן את השיניים שלו. עיפרון התעופף בסמוך לראשי.

"יו." גבותיו של לקס התרוממו. "יש לנו הרבה עבודה, אם אנחנו רוצים להכין אותך לקראת שני הלקוחות הבאים. תחלמי בהקיץ על בחורות על חשבון הזמן האישי שלך." "אני לא לסבית."

הוא נשך את שפתו התחתונה והתרווח בכיסאו בזמן שענינו את סקרו אותי בקפידה, החל מהגרביים הלא תואמים שלי ועד לקודקוד ראשי. "טוב, מה שתגידי, גאבס."

אני לא אבצע רצח. אני לא אבצע רצח. "אתה יודע, אמרתי בזמן שהשלכתי את תיק היד על השולחן מולו, "זה מעליב, שאתה מניח שכל הלסביות מתלבשות גרוע." אז מה? לבשתי חולצה לבנה בלויה ומכנסי ג'ינס קרועים, והייתי די בטוחה שעל הפנים שלי היו עדיין שאריות מהאיפור של אתמול. היה זה התכסיס שלי לדחיית לקס. הוא תיעב את הגישה הרשלנית.

"מעליב." הוא הנהן בראשו. "וגם נכון..." הוא השתמש בעיפרון

הנוסף התחוב מאחורי אוזנו כדי להחליק את תיק היד שלי אל הקצה הרחוק של השולחן. "לא היה הורג אותך ללבוש משהו חוץ ממכנסי ג'ינס וחולצות פשוטות, גאבס." הוא נאנח. "תגידי את זה יחד איתי: שמל –"

חטפתי את העיפרון מידו, שברתי אותו לשני חלקים והגשתי לו אותם בחזרה. "אני לובשת שמלות, פשוט לא בשבילך. שמלות הן הקריפטונייט שלך, במיוחד שמלות שחורות וקצרות. אני מסרבת להיות חלק מ'זמן המקלחת' שלך." הוא פלט נחרת בוז. "היית רוצה."

"כן. כל לילה, כשאני שוכבת לישון, אני מתפללת שלקס יחלום עלי בזמן שהוא מאונן בגלל שעוד בחורה סירבה לציית להוראות שלו במיטה: 'לכל הרוחות, תשתמשי במדריך!' אמרתי, בעודי עושה כמיטב יכולתי לחקות את קולו של לקס. רק פעם אחת שמעתי אותו צועק הוראות לבחורה, וזה הפחיד אותי כהוגן. מה את עושה, לכל הרוחות? אני נראה כאילו שאני מסופק? יש תרשים! בעע.

לקס גלגל את עיניו. "מצחיק מאוד, ויש סיבה שהמדריך נמצא שם. בכלל יש לך מושג כמה בחורות מתבלבלות כשאני מתחיל לצעוק שמות של תנוחות? אני כזה חושב לעצמי, 'תתקדמי מהר יותר', את יודעת?"

התחושות שלי היה תמהיל של סקרנות ושאת נפש. "אז, שיניתי את הנושא. "בוא נתחיל בהכשרה, כי יש לי עוד כמויות אינסופיות של שיעורי בית בכימיה אורגנית." לקס נאנח והושיט את ידו.

"לא." שילבתי את זרועותי. "אני לא זקוקה לעזרה." טוב, הייתי זקוקה לעזרה. הייתי זקוקה לעזרה בצורה נואשת, ולקס לא היה סתם בחור חכם, אלא גאון בהגדרה, לפחות כשהוא היה טורח להשקיע. לא הסכמתי לבקש ממנו לעבור על שיעורי הבית שלי, רק כי מבחינתי כימיה אורגנית היתה מובנת בערך כמו שפה זרה. הוא כחכח בגרונו. לא זיתי ממקומי.

בסופו של דבר הוא נעמד, פסע באיטיות אל קצה השולחן ושלף מתוך תיק היד העצום שלי את ספר הכימיה. "איזה פרק?"
"לקס – "

"אם אני מלמד אותך כימיה אורגנית, לפחות תפני אלי בתור פרופסור לקס."

"תקשיב לי טוב, לקס." ניגשתי אליו וחטפתי את הספר שלי מהידיים שלו. "לא הייתי זקוקה לעזרה שלך בשנה שעברה, כאשר כמעט נכשלתי בכיולוגיה, ואני בהחלט לא זקוקה לעזרה שלך עכשיו. בוא פשוט נסיים עם תהליך ההכשרה הזה, כדי שאני אוכל לחזור הביתה ולסבול בשקט, בסדר?"

"בסדר." הוא הניח את הספר שלי על השולחן ואז, ללא שום אזהרה מוקדמת, תפס את כתפי והדף אותי כנגד הדלפק שגבל במטבח. הישבן שלי הוטח במזנון. "עד עכשיו עזרנו לנשים למצוא את הזיווג המושלם שלהם. בעיקרון התנהגנו כמו טייסי משנה, ככה שהאירויטים של העולם הזה יוכלו להבחין בבחורה שמלכתחילה היתה ממש לנגד עיניהם."

למה הוא עמד קרוב כל כך? האם היה חייב להיות מגע בינינו? ציוויתי על הגוף שלי לא להגיב לקרבה בינינו, אבל לקס היה כמו מגנט, גם אם כל חלק וחלק ממנו היה מרושע. המוח שלי התקשה לתפקד, בזמן שכפות ידיו הגדולות נצמדו אל כתפי.

"בסדר." בלעתי רוק בכבודות. "ועכשיו, כשאתם מאפשרים לגברים להיות לקוחות של 'טייסי-משנה בע"מ', אני בעיקרון אעשה את אותו הדבר. אקנה להם ביטחון, אעזור להם להשיג את הבחורה שתמיד ראתה אותם בתור ידידים – או גרוע מכך, שתמיד היו בלתי נראים מבחינתה."

"מעניין איך זה, אני תוהה לעצמי?" לקס עדיין לא הרפה ממני. "להיות בלתי נראה... אולי בפעם הבאה שאיזה בחור יתעלם ממך, תרשמי לעצמך כמה הערות שימושיות."

ועלבון נוסף.

"לקס." נשפתי בזעף. "פשוט תתקדם כבר."

"בסדר." לרגע עיניו פגשו בעיני, לפני שהוא שפשף את גשר אפו, עליו היו מונחים משקפיו. זה לא היה סקסי. זה. ממש. לא. היה. סקסי. בכלל. "אז בכל פעם שאנחנו מקבלים לקוח חדש, אנחנו נותנים לו רשימת שאלות, נפגשים איתו במקום ציבורי ומשתמשים בכוחם של רגשות אנושיים כגון קנאה וסקרנות על מנת לעורר את העניין של האדם השני. וכאן את נכנסת לתמונה. אם בחורה נוספת תראה את הלקוח שלנו בתור גבר נחשק, הוא יהפוך לגבר נחשק."

"זה פשוט עד כדי כך?"

"פחות או יותר." לקס רכן לפנים. "אבל אסור לך להיות גרועה." "להיות גרועה?"

"בשום דבר." שפתיו נעצרו סנטימטרים בודדים משפתי. הוא התחיל להפחיד אותי. רציתי לברוח, אבל הייתי מרותקת למקומי. "לקס, אם אתה תנשק אותי, אני אתלוש לך את הלשון. אני נשבעת."

"אם באמת הייתי מנשק אותך –" לקס הרפה מאחת מכתפי והצמיד אצבע לשפתי – "היית מודעת לכך. זהו תהליך האימוץ, ירידתי המרושלת בלבושה."

שפתיו התקרבו עוד יותר לשפתי.

הוא הצמיד אותן לשלי, ואז נסוג לאחור. "כן." הוא הניד בראשו. "גאבס, את תצטרכי לפתוח את הפה שלך קצת יותר. גברים הם מטומטמים. הם תמיד מניחים שיותר לשון פירושו נשיקות טובות יותר, כאשר ההפך הוא הנכון, אבל את בכל זאת צריכה לפשוק את השפתיים שלך, ולא לנעול אותן כמו כספת בפורט נוקס." "מה קורה?" ניסיתי לסגת לאחור.

לקס גלגל את עיניו. "גאבס, תאמיני לי, אלה בסך הכול ענייני עבודה. את אפילו יכולה להשאיר את היד שלך צמודה למפשעה שלי עד שנסיים."

"מה!" שאגתי.

"ככה שתדעי, ללא שום צל של ספק, שאין בך שום דבר שמדליק אותי." הוא חייך בזדוניות. "ברצינות, זה לא מפריע לי."

"אבל לי זה מפריע!"

"היי!" הוא צחקק. "בסך הכול ניסיתי לעזור."

"לתפוס את הזין שלך זאת לא התשובה, לקס!"

"מוזר, כי לעתים כה קרובות זאת התשובה המדויקת בהחלט."

"אני שונאת את היום הזה."

"בגלל הגשם?" הוא קימט את מצחו.

"לא יורד –"

"יורד."

"תפסיק עם זה!" דחפתי אותו. "קדימה, תזדרז ותדרג את מיומנויות

הנישוק שלי, כדי שאוכל לחזור הביתה וללמוד."

"נשיקות, החזקת ידיים, חיבוקים, כרובלים, צחוקים, קריצות –

אלה רק חלק מהדברים שאת צריכה לרכוש בהם בקיאות." הוא הטיח

בי כל כך הרבה מילים מחירידות ומשתקות.

"רק תעשה את זה מהר," רטנתי בקול מובס, בזמן שניסיתי

להתעלם מהעובדה שהוא היה חתיך שווה בטירוף שהעליב אותי בכל

נשימה שהוא נשם.

"אה..." לקס הרים את ידו. "אף פעם אסור לזרז נשיקה."

"מה בנוגע לנשיקה מלאת תשוקה?"

"נשיקה מלאת תשוקה לא מתבצעת בזריזות, אלא בטירוף. לכל

הרוחות, את לא מבינה כלום?"

חמימות הציפה את לחיי.

"עם כמה בחורים התנשקת, גאבס?"

"עם מספיק!" חמישה. התנשקתי עם חמישה בחורים.

"הצוואר שלך מאדים כשאת משקרת." לקס חפן את סנטרי ואחר

כך קירב את שפתיו אל שפתי בשנית. "תפשקי את השפתיים שלך."

נאנחתי לעומת פיו, והרפיתי את שפתי בזמן ששפתיו החליקו

עליהן.

הוא נסוג לאחור, הבעת פניו זעופה. "עוד קצת, גאבס. גברים

רוצים גישה."

השארתי את עיני פקוחות.

וגם הוא השאיר את עיניו פקוחות.

לא רצייתי שהוא יניח שאני בקטע, וכנראה שזאת בדיוק היתה המחשבה שחלפה גם בראשו. רק שהשארתי עיני פקוחות היתה חוויה עוצמתית להפליא, כשהתבוננתי בו מתבונן בי בזמן שהרגשתי אותו. גופי נרעד.

"קר לך?" החיוך המטופש שוב כיסה את פניו.

"אני קפואה," אמרתי ונעצתי בו מבט נוקב. העלבתי את עצמי לפני שהוא הספיק לעשות זאת.

"קראת את המחשבות שלי." הוא הנהן בפנים חמורות סבר. "עכשי

תפסיקי להתנהג כמו כלבה, ותני לי ללמד אותך איך להתנשק."

"אני יודעת איך להתנשק!" אני לא יודעת מה עבר עלי – אולי היה זה הצורך להוכיח את עצמי, או שאולי זה היה פשוט הלחץ מכל הסיטואציה. הייתי חייבת להמשיך ללמוד, ושנאתי את העובדה שהוא היה הפתרון. אך למרות זאת, כרכתי את זרועותי סביב צווארו וקפצתי. מותני התנגשו במותניו, בזמן שכבשתי את שפתיו בשפתי עם כל התשוקה שהצלחתי לאזור, והפעם עצמתי את עיני והשקעתי בנשיקה את כל כולי.

לקס נהם והדף אותי אל הדלפק. בזמן שהישבן שלי הוטח בקצה הדלפק, לשונו נדחפה לתוך פי וכפות ידיו נשזרו בשיערי ושחררו אותו מהקוקו שהוא היה נתון בו, בזמן שהוא שינה תנוחה. שפתיו תבעו נשיקה מענישה מזווית אחרת, בזמן שהוא משך בשיערי בחוזקה. נאחזתי בחולצה שלו, משכתי אותו קרוב יותר וכמעט נפלתי אחורה לתוך הכיור.

ואז, בדיוק כאשר עמדתי ללכת לאיבוד בנשיקה שככל הנראה תהיה הנשיקה הטובה ביותר בחיים שלי, נגסתי בשפתו התחתונה.

המהלך הזה לא עבד בהתאם לתכניות שלי, כלל וכלל לא. בתוך הראש שלי, היה זה מהלך מבריק. חשבתי שאני אצליח לעצבן אותו, לגרום לו לסגת לאחור ולהניח לי לנפשי.

אולם המהלך שלי לא הפיק אף אחת מהתגובות האלה מצדו. הוא נסוג לאחור, ולהבות רשפו בעיניו. לשבריר שנייה שנדמתה

לי כנצח, הוא נותר במקומו ואני המתנתי, שנינו ניצבים על הקצה של דבר מה. הוא הרטיב את שפתיו, ואני חיקיתי את התנועה שלו, ואז, כמו נחש, הוא פתח במתקפה. שפתיו הותכו לשפתי בנשיקה תקיפה, נשיקה שפצעה את שפתי ומותירה את חותמה בנשמתי.

איברו הארוך והנוקשה נצמד לגופי, ואז ידעתי שאני צריכה לבעוט בו או להשתחרר לחופשי, לפני שניקלע למצב בו הוא עלול להפוך ליותר מאשר אויב שנוא. דחפתי אותו בכל כוחי.

הוא מעד לאחור, חזהו עולה ויורד. "למה נשכת אותי, לכל הרוחות?"

"אתה אמרת שלא תתגרה!" הטחתי בו, בעודי מצביעה על הזית מכנסי הטריינינג שלו.

הוא חייך בשביעות רצון. "זה היה לפני שנשכת אותי. כאשר השיניים מעורבות, זה כבר סיפור אחר לגמרי, קרן שמש."

"תפסיק לקרוא לי קרן שמש." ירדתי מהדלפק ומיהרתי לגשת אל תיק היד שלי. "אז, סיימנו? קיבלתי ציון עובר?"

לקס ניגש לעמוד לצדי, ויכולתי להרגיש את חמימות גופו בזמן שהוא רכן לפניו ולחש באוזני, "את צדקת. את באמת יודעת לנשק." עיני נפערו לרווחה בזמן שפניתי להביט בו. "זאת היתה מחמאה?" "לא." הוא נסוג לאחור. "זאת היתה האמת. אמיתות לא נחשבות בתור מחמאות." הוא הטא את ראשו ובחן אותי במבטו. "את באמת לא יודעת שום דבר על גברים, אה?"

עצמתי את עיני וצבטתי את גשר אפי. "אני צריכה לקנות אספירין בכמויות מסחריות, כי אחרי כל פעם שאני רואה אותך אני סובלת מכאב ראש."

הוא משך בכתפיו, ארשת פניו מביעה אדישות מובהקת. "אני הולכת. נוכל להמשיך בהכשרה מחר, גם במשך כל היום, אם תרצה. יש לי רק שיעור מעבדה אחד בבוקר, אבל אני ממש חייבת לסיים את שיעורי הבית האלה עוד היום. אם לא, אני פשוט לא אצליח להירגע."

"נהדר. "לקס הרים את הטלפון הנייד שלו והתבונן בו.
"אז מחר?" שאלתי.

הוא לא ענה, אלא פשוט המשיך להתכתב בטלפון שלו.
"לקס. הונזונת שלך תוכל לחכות. מחר בסדר מבחינתך?"
"כן." הוא נאנח בכבדות. "בנוסף, אני שולח לאימייל שלך את
רשימת הלקוחות. את תצטרכי לשנן אותה. מחר נערוך לך בדיקות דם
ונדאג לך לגלולות..."
"מה?" שאגתי.

"חה." הוא הניח את הטלפון שלו על הדלפק "אני סתם צוחק איתך,
גאבס. אלוהים אדירים, את באמת חושבת שהייתי מסרסר אותך?"
"כן!"

"אל תדאגי, אני אעשה את זה רק במקרה שאקבל הצעה טובה
במיוחד."

"להתראות, לקס."

"נתראה, קרן שמש."

3

לקס

לא היתה שום הודעה.
רק הצג הנעול שלי והודעה דמיונית שהעמדתי פנים שאני כותב,
רק כדי שגאבס תסתלק מהבית שלי לכל הרוחות.
התכנית שלי לגרום לה לתחושת אי־נוחות, לגרום לה לסגת
ולברוח בצעקות, חזרה אלי כמו בומרנג והותירה אותי להיצלות
בלהבות התשוקה.
ציפיתי שהיא תתחרט, תיבהל, תצעק. לכל הרוחות, במובן מסוים
ציפיתי שאצטרך להזעיק את השוטרים לבוא לחלץ אותי. במקום זאת,
היא נישקה אותי בחזרה.
לכל הרוחות.
האם יידרשו לשפתיים שלי ארבע שנים נוספות כדי לשכוח את
חווית הנשיקה איתה?
נאנחתי אנחת רווחה ברגע שדלת הבית נטרקה. הנשיקה הזאת
ערערה את שלוותי, באופן שגרם לליבי השחור להתאבל על אבדן
שפתיה היוקדות. אבל שם זה נעצר. תאמינו לי, שום חלק בי לא קיווה

שגאבס תהיה הבחורה היחידה שתרתק את תשומת הלב שלי למשך מספיק זמן שיאפשר לי לבטא את המילה 'מחויבות' בעודנו מטיילים בפארק עם סלסילת פיקניק מזורגת. פשוט לא הייתי רגיל לבחורות שנישקו ככה. עם תשוקה.

מעולם לא הייתי המנשק, תמיד הייתי המנושק, מה שאומר שהייתי בצד המקבל של אינספור נשיקות, ואף אחת מהן מעולם לא השפיעה עלי בכזאת תשוקה מסמאת, שהמחשבה ההגיונית היחידה שחלפה במוחי המעורפל היתה סקס, סקס ועוד סקס. שלא תבינו לא נכון. כל הזמן חשבתי על סקס, אבל זה תמיד היה מהול בנוסחאות, רעיונות ורשימות של מטלות. אני אפילו לא מתבייש לומר, שהבחורה האחרונה שאיתה שכבתי, כמעט עזרה לי לפתור את בעיית הרעב העולמי. הייתי כל כך פאקינג משועמם, שאני די בטוח שבשלב כלשהו נרדמתי. ואפילו אז היא לא סילקה אותי מהמיטה. מפני שהיא היתה אנוכית לא פחות ממני. תמיד היו כמה מהן בחבורה, נשים שניצלו אותי באותה המידה – אם לא יותר – שאני ניצלתי אותן.

סקס היה בסך הכול נוסחא נוספת שבה הצטיינתי. ואורגזמה? משוואה מתמטית פשוטה בה רכשתי בקיאות. וכאשר בחר נאה ממש יודע איפה ללקק, מתי לעצור, איך למצוץ – ובכך, השמועה על כך מתפשטת כמו אש בשדה קוצים.

זה ממש גורם לי לתהות מה כל שאר הגברים עושים במיטה, אם כל כך הרבה נשים נותרות בלתי מסופקות. "היי." איאן נכנס לבית שחלקנו, והדלת נסגרה מאחוריו בקול נקישה. "גאבס היתה פה?"

הו, היא בהחלט היתה פה. הטיתי את ראשי בזמן שבחנתי את השולחן במבטי. כן, כנראה שהוא היה מסוגל לשאת את המשקל של שנינו. היא היתה דוקרת אותי עם העיפרון שלה, אם היא היתה יודעת אילו מחשבות חולפות במוחי.

אבל היא נשכה אותי.

זה היה מדליק.

על אף שהתייסרתי כמו בלהבות הגיהנום. "כן, היא היתה פה, התנשקנו. הושטתי את ידי אל בקבוק המים שלי וקירבתי אותו אל שפתי בדיוק ברגע שהבעת פניו של איאן העידה על כך שהוא קלט את משמעות דברי.

"סליחה, מה אמרת?" הוא נאחז בקצה הדלפק בקצות אצבעותיו.

"התנשקתם?"

"הכשרה." היה זה שקר קטן, שקר לבן, אבל שיהיה. הושטתי את ידי אל תיקיית המסמכים שעל השולחן והחלקתי לעברו את הגיליון העליון עם כל הלקוחות הפוטנציאליים החדשים של "טייסי-משנה בע"מ". "אין לי מספיק זמן להתמודד עם כל החרא הזה, ואני יודע שבגלל בלייק אתה כבר לא ממש רוצה לעבוד עם לקוחות." שתקתי במשך מספר רגעים, ואז הסרתי את המשקפיים שלי. "איאן, אנחנו מתרחבים בקצב מהיר מדי, ותוכנות מחשב לא כותבות את עצמן." בכנות, ההחלטה של איאן להתמסד היתה כמו קוץ בתחת שלי. פעם הוא היה מלהטט בין שלוש לקוחות בשבוע, כולן בחורות רווקות שהשתוקקו להשיג את נסיך החלומות שלהן. בעוד שאני פשוט ביצעתי את העבודה והמשכתי הלאה, הוא, כמעט תמיד, הגיע לרגע שבו הוא נאלץ להסביר לבחורות כי מערכת היחסים ביניהם היתה מקצועית ותו לא. כמה מהן פרצו בבכי.

אף אחת מהלקוחות שלי לא הרגישה כך לגבי.

כנראה מפני שלא הייתי אמפתי כמו איאן. החל מהרגע שהדפסתי את קורות החיים של הלקוחה והתחלתי לעבוד איתה, היו אלה עסקים ותו לא. רציתי לבצע את העבודה ולהסתלק.

איאן העיף מבט בדו"ח ושרק בהשתאות. "כן, נראה לי שממש לא

הערכנו נכון עד כמה בחורים רוצים להיות במערכת יחסים."

"בהתחלה חשבתי שמדובר בטעות," הודיתי. "מי באמת רוצה

להישאר מחויב לאדם אחד? בגיל שלנו?"

איאן נעץ בי מבט נוקב.

"הדוגמא שלך לא נחשבת בהקשר הזה, מפני שהצלחת לתקוע חצי מהקמפוס לפני שסיימת את שנת הלימודים השנייה באוניברסיטה. רוב השמות ברשימה הם בחורים שמעולם לא היתה להם בחורה רצינית, שלא לדבר על יותר משתי בנות זוג למיטה."

ככל שחשבתי על זה יותר, ככה התעצבנתי יותר. הקמנו את העסק הזה מתוך מחשבה שהוא יצליח במידה צנועה, לא שהוא יהיה בדרכו להפוך לשירות השידוכים המשגשג ביותר בסיאטל. על אף שהצענו את שירותי הליווי שלנו אך ורק לעמיתינו הסטודנטים באוניברסיטת וושינגטון, אפליקציית הדייטים היתה בעקרון כמו טינדר – רק בטוחה יותר ומגניבה, עם מערכת דירוג ומערכת התראות בטיחות – ואפשרנו לכולם להוריד אותה, כל זמן שהם היו לקוחות משלמים. בעקרון ביצענו בדיקת רקע לכל מספר, ודרשנו שהם ישתמשו בשמות אמיתיים וימי הולדת אמיתיים, וכן, מספרי ביטוח לאומי – אין בעד מה, עולם! האפליקציה שלנו סיפקה את ההפך הגמור מפרטיות. לא רק שהיא התריעה בפניך כאשר נמצאת באזור בו נמצאו אנשים מרשימת אנשי הקשר המועדפים שלך, היא גם מייד היתה מציגה בפניך נתונים אודות אותם אנשים – החל מהעבודות שלהם, דרך הגילאים שלהם, התחביבים שלהם ומה שהם עשו במהלך סוף השבוע האחרון. נדמה שבעולם המלא באנשים שרצו פרטיות, כאשר הדבר נגע לדייטים, פרטיות היתה הדבר האחרון שהם רצו.

נשים אהבו את האפליקציה, מפני שהן היו יכולות לדעת מיהו האדם שמאחורי התמונה, ותוך זמן קצר גילינו שרוב האנשים שהשתמשו באפליקציה רצו להתמסד ואהבו את העובדה, שתוך דקה הם ידעו כמה הבחורה עובדת והאם היא מתכוונת ללכת למיסה ביום המחרת.

"תודה – "איאן גלגל את עיניו – "על המחמאה הנחמדה הזאת." הוא התיישב על כיסא. "אתה באמת חושב שגאבס היא האדם הטוב ביותר שיכול להתמודד עם החברה האלה? לא היו לה יותר מדי בני זוג בעברה."

"בדיוק." נשפתי לרווחה. "סוף כל סוף אתה מבין את נקודת המבט שלי. אני אתקשר אליה ואומר לה שאנחנו כבר לא זקוקים לה – "וואו, רגע אחד." איאן קם ממקומו. "היא זקוקה לעבודה הזאת. זאת העבודה היחידה שתכניס לה מספיק כסף שיאפשר לה לשלם את הוצאות הלימוד שלה. אתה פשוט תצטרך להשקיע את כל כולך ולוודא שהיא תהיה מוכנה." הוא הניח על השולחן את ספר החוקים שיצרנו והצביע עליו.
מה לעזאזל!

"יש לי שבוע אחד," רטנתי מבעד לשיניים חשוקות. "והיום התנשקנו. יש לך בכלל מושג כמה זמן לוקח להפוך מישוה לגורו של מערכות יחסים? תוסיף לזה את העובדה שהיא שונאת אותי, ו... ובכן, אני מניח שאחד מאיתנו ימות השבוע. אני מהמר על זה שהיא תרעיל את הקפה שלי."

איאן עדיין לא נראה משוכנע שלא כדאי לשכור את גאבס לעבודה.
"אני עלול למות."
יכול להיות שהגזמתי?

"תפסיק להיות כזה דרמטי." איאן ביטל את דברי בהינף יד. "ומדובר בשנאה הדדית. לפחות היא לא דלוקה עליך בצורה מעוררת רחמים... נכון?" העיניים שלו התבייתו עלי, כאילו שהוא בחן אותי בקפידה.

"נכון," אמרתי, שעה שרגשות אשם שטפו אותי שוב על מה שקרה בשנה הראשונה ללימודים. קמתי ממקומי ומתחתי את זרועותי מעל ראשי. היינו צריכים לשנות נושא, ובדחיפות. הדבר האחרון שהייתי צריך זה שהוא יציק לי בנוגע למשהו שבכלל לא עשיתי! "בלייק צריכה לבוא?"

"יש לה אימון כדור עף, ואחר כך היא באה לראות איתי משחקי הכס. אתה בעניין?"

"לא." לאחר הנשיקה ההיא נותרתי במצב רוח מוזר, ופירוש הדבר שאני והמחשב שלי היינו צריכים לבלות קצת זמן ביחד. שיערתי שהאפשרות הנוספת היחידה היתה להוציא את גבי מדעתה עד כדי

כך, שהיא תיאלץ לפרוש לפני שהיא תחווה התמוטטות עצבים. "אני אלך לעבוד."

הבעת פניו ההמומה של איאן לא הביאה שום תועלת. "ובלעבוד אתה מתכוון שאתה הולך להמיר את המשקפיים שלך בגלימה ולספר לאיזושהי בחורה אומללה, באחד ממקומות הבילוי המרכזיים בסיאטל, שתוכל להציל את העולם רק אם היא תסכים לשכב איתך?"
 "זה קרה רק פעם אחת." גלגלתי את העיניים שלי. "בליל כל הקדושים."

"זה עדיין נחשב. היא האמינה לך."

חיכתי בשביעות רצון. "התחפושתי שלי היתה מושקעת. כמוכן שהיא האמינה לי."

"אתה זה שלבשת טייץ, לא היא. כל הכבוד." איאן הניד בראשו והחל להתרחק. "תנסה למנוע מהאצבעות הרביקות האלה לפרוץ למאגר הנתונים של הממשלה. אני לא רוצה שהאף-בי-איי יקפצו לביקור נוסף."

"זה קרה רק פעם אחת!" צעקתי בעקבותיו.

"מוזר, עושה רושם שזה הדפוס הקבוע שלך!" הוא קרא בחזרה בזמן שהוא זקף לעברי אצבע משולשת ואחר כך נעלם לתוך הסלון. התעלמתי ממנו, טיפסתי במדרגות – שתיים בקפיצה – ופתחתי את הדלת אל מה שאיאן כינה בצחוק 'מבצר הבדידות' שלי. האורות משלושת מסכי המחשב הבליחו בחשיכה. התמתחתי קלות והתיישבתי בכיסא העור שלי, בזמן שחזיונות של השתלטות על העולם ריצדו על מסך תודעתי.
 לא באמת.

טוב, לפחות לא כל הזמן, הכוח שהיה זמין לפורצים בקצות האצבעות שלהם היה ממכר.

שמרתי מרחק מכל מה שנחשב פלילי. הפעם היחידה שבה עלו על עקבותי היתה, כאשר בטעות נתקלתי במשהו שאולי – ואולי לא – עצבן סוכנות ממשלית מסוימת במידה כזו שהם הוציאו לי אוהרה ואחר כך הציעו לי עבודה.

סירבתי להצעה.

בזמנו הייתי בסך הכול בשנת הלימודים הראשונה שלי; הדבר האחרון שרציתי היה לעבוד בשביל סוכנות ממשלתית. "מה נעשה היום?" שאלתי, בעודי טופח על שולחני בקצות אצבעותי. מסיבה כלשהי, הזיכרונות מגאבס סירבו להרפות ממני. תחילה היתה זאת גאבס הנוגסת בשפתה התחתונה, ואחר כך האופן שבו היא גנחה בזרועותי, בזמן שהתנשקנו במטבח, מה שכמובן שהפך באופן טבעי לחיזיון גרפי במיוחד בו היא פושטת את החולצה שלה וקוראת לי להתקרב בתנועת אצבע מזמינה. שאלוהים יעזור לי. זה לא מה שהייתי צריך.

העפתי מבט בשעון; השעה היתה רק עשר בבוקר. וממש ככה, שוב שקעתי במחשבות אודות ספר החוקים. איאן רצה שאספק לגבי הכשרה מעשית? כדי שהיא תוכל להוכיח שביכולתה לבצע את העבודה? ידעתי כי פירוש הדבר שאצטרך לערוך מעט שינויים בתהליך ההכשרה שתכננתי בשבילה. למה לעשות לה חיים קלים ולתת לה את הכלי שאיאן ואני חקקנו בזיכרוננו מאז שנת הלימודים הראשונה? חיוך עלה על שפתי, על אף שהרגשתי מעט אשמה נוכח המחשבה, שדפקתי אותה לפני שהיא בכלל הספיקה להתחיל בתפקיד.

שיהיה. זאת היתה אשמתה מלכתחילה.

אם לא היו לה שיעורי בית, היינו יכולים לסיים היום את כל תהליך ההכשרה. במקום זאת, היא נמלטה כמו עכברה מבוהלת, והותירה אותי להתמודד עם המשימה המלחיצה של מציאת זמן להכשיר אותה במהלך שאר השבוע. כל דקה שביליתי במחיצתה רוקנה את כוחות העל שלי, או לפחות ככה אני חוויתי את זה. נבל יכול להתמודד עם כמות מסוימת של אור לפני שהוא מרגיש צורך עז להשתמש ברוכה-המקפיא שלו כדי לחסל מישהו. מנות קטנות. הייתי צריך לעכל אותה במנות קטנות.

"הממ..." העליתי במהירות את מערכת האתרנט של האוניברסיטה, ותוך מספר הקשות חטופות על מקשי המקלדת, הזנתי את שם

המשתמש של גבי, פיצחתי את הסיסמא שלה וחיפשתי את מערך השיעורים שלה.

מצאתי אותו תוך שניות בודדות וקימטתי את מצחי בזמן שעיניתי בלוח הזמנים הצפוף שלה, שהיה מטורף לא פחות משלי. מבחינה טכנית, היא לא היתה אמורה לסיים את הלימודים יחד איתנו, אבל היא השתתפה בלימודי הקיץ, בנוסף על השתתפותה בתכנית המתמחים של הלימודים הקדם רפואיים, ככה שהיא היתה בדרך בטוחה לסיום בעוד מספר חודשים – זאת אומרת, אם היא תסיים את שאר הקורסים שלה בהצלחה.

מתוך סקרנות, פרצתי לתוך החשבון שלה והעפתי מבט בציונים שהיא קיבלה בסמסטר הנוכחי.

בביולוגיה היא קיבלה שבעים. לעזאזל, היא ממש היתה על סף כישלון.

המקצוע הבא היה כימיה אורגנית.

שבעים וחמש.

היא באמת היתה צריכה להתחיל לחרוש, אם היא רצתה לשפר את הציונים שלה.

הייתי יכול להצליח בכימיה אורגנית מתוך שינה. השתעשעתי במחשבה... אם אני אעזור לה, אני בעצם אעזור לעצמי, מפני שככה היא תהיה פנויה לסיים עם תהליך ההכשרה שלה.

וכך הצלחתי להפוך את התכנית הזדונית שלי להרבה יותר קלה לביצוע: אני אעזור לה לשפר את הציונים, אזכה באמונה ואחר כך אגרום לה לפרוש. או שהיא פשוט תהרוג אותי בזמן שאשן.

הייתי צריך להיפטר ממנה. לפני כן היה לי קל להתחמק ממנה, מפני שלא ראיתי אותה על בסיס קבוע. הדבר האחרון שהייתי צריך זה להיות חלק מתאונה מצערת, במסגרתה איאן יכרות את אחד מהאשכים שלי מפני שהסתכלתי על גאבס בצורה בלתי הולמת.

מה שכבר עשיתי.

מפני שזאת היתה גבי.

לעזאזל איתי.

נעצתי את מבטי בסמך המהבהב. מבחינה טכנית, המוטיבציה שלי
היתה אנוכית לחלוטין.

הייתי יכול להתמודד עם זה.

לקחתי את המפתחות שלי ואת הטלפון הנייד, וציוויתי על הגוף
המטופש שלי שיפסיק לרעוד מרוב התרגשות – לא ציפה לנו שום
סטוץ.

מה שציפה לנו היה דומה יותר להתנדבות עם בעלי לקויות.

4

גבי

השעה היתה בסך הכול אחת-עשרה בבוקר, והעיניים שלי שרפו מדמעות שלא נשרו. קראתי, אבל לא הבנתי דבר, ופירוש הדבר שנאלצתי לחזור ולקרוא מחדש קטעים מסוימים. ממש השתוקקתי להטיח את הראש שלי בספר היקר מאוד והכבד מאוד. רציתי סקון.

ולא סתם סקון, אלא סקון עם אוכמניות, סקון שהבטיח לי שלא משנה עד כמה היום שלי היה מחורבן, תמיד אוכל להתענג על סוכר. הפה שלי התמלא בריר.

"תתמקדי, גאבס." קראתי כבר עשרה עמודים. מתוך שמונים שהייתי צריכה לקרוא. ובנוסף על כך שלא הבנתי דבר ממה שקראתי, היתה הנשיקה ההיא. והנשיכה.

וה... הממ... נוקשות.

"לאאאא!" ייבבתי, וסגרתי את הספר בחוזקה. אני לא אחשוב על זה. סירבתי לזכור את איברו הצמוד אל גופי. לאחר ששחררתי זעקה,

הצמדתי את קצות אצבעותי לרקותי וספרתי עד שלוש תוך תרגול מספר תרגילי נשימה. הייתי צריכה להתרכז. קפה. הייתי צריכה להכין לעצמי קנקן קפה. קפה תמיד משפר את המצב. הנחתי את הספר ואת המארקר על שולחן הקפה ונעמדתי בדיוק ברגע שפעמון הדלת צלצל.

ידעתי שהשותפה שלי, סרינה, לא תיגש לדלת. היא אף פעם לא ניגשה לפתוח את הדלת. כפי שהיא תמיד שכחה, למרבה הנוחות שלה, באיזה יום זורקים את הזבל ובאיזה יום צריכים לשלם שכר דירה.

"אני באה!" קראתי כשהנחתי את ידי על ידית הדלת ומשכתי. לקס תחב את ראשו פנימה. "אז את רוצה שאתן לך להמשיך לבר?" הצרתי את מבטי. "אתה דפוק." "וגם דופק", הוא אישר. "ורק למקרה שאת רוצה לדעת מהם הכישורים שלי... אני גם יכול לעשות עם הלשון שלי איזשהו טריק ש –"

"מה אתה עושה פה, לקס?" עוצמת החרדה שלי הוכפלה בזמן שגופו החסון נדחק פנימה והוא הרים שקית קטנה חומה וקפה של סטארבקס.

"לעזאזל." רקעתי ברגל שלי. "מה עשית, לקס? ברצינות. הרגת את איאן? בגלל זה באת להביא לי פינוקים? או ששמת לי חומר משלשל בסקון? או בקפה? בשניהם?" שחררתי אנקה. "האלים בוודאי מתעבים אותי כהוגן, מפני שאין דבר שאני רוצה עכשיו יותר ממאפה. בסולם של אחת עד עשר, על כמה חומר משלשל אנחנו מדברים?" בחנתי את השקית במבטי ודמיינתי את הסקון שאליו השתוקקתי. הפה שלי התמלא בכל כך הרבה רוק, שכמעט התחלתי להזיל ריר. "ייתכן שזה יהיה שווה את זה."

לקס שלח את ידו הפנויה וצבט את שתי שפתי באצבעותיו, כך שבו במקום פני הפכו ל'פני ברזל'. "קודם כל, ממש קשה לשים חומר משלשל במאפים – זה משפיע על המרקם. חוץ מזה, מאפים עושים לך תחת גדול. המאפה הזה גרוע מספיק גם מבלי שאחדיר לתוכו

רעל". הוא הרפה מהשפתיים שלי ותחב את השקית לפנים שלי. "אין בעד מה."

"אני לא מודה לך," רטנתי בזמן שהניחוח של סקון אוכמניות נישא באוויר. זה היה כאילו שהוא קרא את המחשבות שלי, ואני סירבתי לחשוב על המשמעויות האפשריות של זה. שאפתי שאיפה עמוקה. "זה חם."

"כמו הלב שלי." הוא קרץ אלי.

"אני מתה על הבדיחות שלך." נאנחתי. "תכף תגיד לי שעזרת לזקנה נחמדה לחצות את הכביש, לפני שהורדת את החתול שלה מעץ אלון גבוה ושהעניקו לך את המפתחות לעיר."

לקס התעלם ממני והמשיך להתקדם לעבר הסלון שלי. הוא עצר מול השולחן, הרים את ספר הלימוד שלי והתיישב על הספה כשהספר מונח בחיקו.

"לא הזמנתי אותך," אמרתי בפה מלא בסקון.

"יש לך פירוורים על החולצה, ואת נראית כמו צבועה מורעבת. תלעסי, גאבס, האוכל יישאר פה גם כשתבלעי." העווייתי את פני.

"ראיתי את זה," הוא זימר בזמן שהוא הפך את הדף, חלץ את הנעליים שלו והניח את הגרביים המסריחים שלו על הספה הנקייה שלי. על מי ניסיתי לעבוד? שום דבר בו לא היה מסריח או דוחה. כנראה שהגרביים שלו היו נקיים עד כדי כך שהייתי יכולה ללקק אותם. "תאכלי מהר, כדי שנוכל להתחיל ללמוד."

"אנחנו לא עושים שום דבר!" המשכתי לאכול מהסקון – גם אם היה זה 'סקון רחמים' ויש להניח שהוא יגרום לי לשלשול, אבל הוא היה כל כך טעים, לכל הרוחות. "אני לומדת, אתה מתחפף! או שבאת בשביל סרינה?" היה לו סטוץ עם השותפה שלי לדירה, ועד היום היא לא מפסיקה לדבר על איך שהוא שינה לה את החיים בליקוק אחד. הייתי יותר מדי ביישנית מכדי לשאול אותה למה היא מתכוונת, ובמקום זאת הנהנתי בראשי והחלפתי נושא לשכר הדירה שהיא תמיד איחרה בתשלומי.

"קיבלת שבעים וחמש בכימיה אורגנית," אמר לקס בקול משועמם, בזמן שהוא ליקק את האצבע שלו והפך דף נוסף. "אני לא יכול לתת לך להיכשל בלימודים כאשר אין לך שום כישורי עבודה ושום כסף, מה שאומר שתצטרכי להתחיל בקריירה רווחית של התערטלות בתמורה למזומן." הוא נשא את מבטו מהספר והעווה את פניו. "לא שתצליחי להרוויח הון תועפות. רוב החשפניות נראות נשיות – את יודעת, עם שדיים אמיתיים, ולא עם הדבר הזה – מה שלא יהיה – שיש לך שם למעלה."

החזקתי את עצמי שלא לשלב את זרועותי במבוכה. "לא היית מזהה שדיים אמיתיים, גם אם הם היו מפליקים לך בפרצוף, כי אתה שוכב רק עם פלסטיק!"

"הו, זה בדיוק מה שקורה." הוא פרץ בצחוק מתגלגל. "הם בהחלט מפליקות לי. ואז אני, ואחר כך היא. זה כמו ריקוד חיזור. יש לי תיעוד של זה בווידיאו, אם את בקטע של הדברים האלה, חתיכת סוטה קטנה שכמותך."

"רק בגלל שאני אוכלת את הסקון שלך, זה לא אומר שאני רוצה לצפות בסרטונים הפורנוגרפיים שלך. אני אקיא עליך את כל האוכמניות שאכלתי."

"זאת לא תהיה הפעם הראשונה שהקאת עלי."

הלחיים שלי התלהטו בזמן שהסקון התייבש בתוך הפה שלי. הפעם היחידה שבה לקס היה נחמד אלי קרתה בסמסטר הקודם, כאשר חשבתי שאני מתה משפעת החזירים. בסופו של דבר התברר שזה היה וירוס בבטן, אבל הוא ראה עד כמה איאן היה חולה בגלל הוירוס הזה, ודאג להתנחל אצלי בבית עד שאחלים.

"אני בא בשלום." לקס נכנס לתוך הבית שלי והרים שקית מצרכים במחוות כניעה. הוא העיף בי מבט חטוף, וסינן קללה חרישית. "גאבס, אכלת היום משהו?"

הוא נראה מטושטש, והרגשתי שהגוף שלי יוקד מרוב חום. "אני לא זוכרת."

"לעזאזל." זרועותיו נכרכו סביבי ונשאו אותי אל על.

התחלתי לרעוד.

"את בווערת."

"תוריד אותי," לחשתי, קולי צרוד. היתה נטולת כוחות, והרגשתי שאני בוודאי הוזה, אם לקס נושא אותי במעלה המדרגות, במקום להשליך אותי מהן בכוונה תחילה.

הוא פתח את דלת חדר האמבטיה בכף רגלו, ואז הניח אותי על מכסה האסלה, פתח את זרם המים במקלחת והחל לפשוט את החולצה שלו.

הייתי חלשה מדי מכדי לעשות משהו חוץ מאשר לבהות בקוביות בבטן שלו ולתהות כיצד ייתכן שחנון מחשבים כמוהו יראה כל כך שווה בלי בגדים.

ברגע שהוא נשאר בתחתוני בוקסר שחורים, הוא משך בחולצה שלי. גנחתי 'לא' בקול רפה, אבל הוא התעלם מכך, בדיוק כפי שהוא התעלם מכל שאר המילים שבקעו מבין שפתי. השיניים שלי נקשו בזמן שהוא הרים אותי והחליק את המכנסיים הקצרים שלי במורד רגלי. הייתי עירומה לגמרי, חוץ מתחתונים וחזיית ספורט שחורה.

"תשתדלי לא לצעוק," הוא אמר בקול חרישי, ונכנס למקלחת יחד איתי. המים הקרים היו מחרידים; מייד נעצתי בו את ציפורני ונאבקתי להשתחרר, אולם הוא החזיק אותי בתקיפות בין זרועותיו החסונות. הייתי מרותקת למקומי.

והרגשתי זוועה.

התחלתי להתייפח ללא שום מעצורים. חלף נצח מאז הפעם האחרונה שהייתי חולה עד כדי כך, ופשוט רציתי את אמא שלי ומרק עוף עם אטריות. מה קיבלתי? לקס כמעט עירום ומקלחת קרה.

הוא הושיב אותי, ואחר כך העביר את כפות ידיו במעלה ובמורד זרועותי. "רק תוריד אותי החום, גאבס, ואחר כך אני מבטיח לך שתקבלי מרק."

"עם כוכבים?" שאלתי, בעודי נושאת אליו את מבטי. "מרק עוף

עם כוכבים?"

"כן." בקולו היתה כבודת שלא הצלחתי לרדת לעומקה, והוא כחכח בגרונו. "בשבילך רק הטוב ביותר."
"אני הוזה," התוודיתי.

הוא חיך בשביעות רצון. "אה, כן? איך ההזיה עד כה?"
"קרה." גופי נרעד בזמן שכפות ידי ליטפו את חזהו החסון.
"ונוקשה."

העיניים שלנו נפגשו, ולמשך רגע קט הרגשתי את זה, משיכה עזה, כאילו שהחוט הבלתי נראה שחיבר בינינו לפתע התלקח ומשך אותנו זה לזה. אבל בדיוק באותה המהירות שבה הרגשתי את זה, הוא עצם את עיניו ונסוג לאחור. "בואי נייבש אותך כדי שנוכל להאכיל אותך. המראה הכחוש לא מחמיא לך."

הזעפתי פנים. "אז עכשיו אני רזה מדי?"
הוא הבזיק לעברי חיוך. "מה אני יכול לומר? קשה לרצות אותי."
"אני בטוחה," מלמלתי בזמן שהוא עזר לי לצאת מהמקלחת.
היומיים הבאים היו גיהינום מוחלט בשבילי, עקב נוכחותם של החום ושל לקס.
הרגשתי כל כך חנוקה, שבשלב מסוים נעלתי אותו מחוץ לבית שלי.

הוא הזעיק את הפאקינג משטרה.
הסיבה שלו? הוא היה מוראג. קשה לי להאמין בכך.
התנערתי מהזיכרון בזמן שירד לי האסימון. "חתיכת מנוול שכמותך!" הפה שלי היה מלא, וכמעט נחנקתי מאוכמניה. "פרצת למחשבים של האוניברסיטה, נכון?"
"פריצה זאת מילה כל כך מלוכלכת." חיוך זחוח פשט בשפתיו של לקס. "פשוט עקפתי מספר סיסמאות על מנת לאסוף מידע שיביא תועלת לשנינו."

לגמתי מהקפה החזק וכמעט נאנחתי מרוב הקלה.
"הקפה טעים?"

"הפינוקים שהבאת לא משנים דבר. אתה עדיין פרצת לתיק שלי. ידעתי שעשית איזשהו מעשה לא ראוי. אתה תמיד מביא אוכל כשאתה

רוצה להתנצל – מה שקורה לעתים נדירות, דרך אגב, מפני שלטענתך אתה אף פעם לא מפשל.”

”אני אוהב את זה שבחורה מכירה אותי בצורה יסודית כל כך.” לקס שילב את כפות ידיו מאחורי ראשו, חיוך עדיין נסוך על פניו. ”והבאתי את הפינוקים מפני שאני יודע ששכחת לאכול ארוחת בוקר... שוב.” הסבתי את מבטי, לא מוכנה לתת לו את הסיפוק שבלראות בעיניים שלי שהוא צודק, בזמן שהמשכתי לאכול את סקון הבושה שלי. אני תמיד שוכחת לאכול בזמן שאני לחוצה בנוגע ללימודים.

”אז...” הוא הושיט את ידו וטפח על הספר באצבעו. ”אני יודע שלעולם לא תאמרי את זה, אבל את צריכה אותי. בואי נסיים עם הסיוט המתוק הזה, ככה שאוכל להכשיר אותך לעבודה כמו שצריך.” הפה שלי עדיין היה מלא בסקון, והגוף שלי בגד בשכל הישר, בזמן שפסעתי לאטי לעבר הספה ונעצתי מבט נוקב בכפות רגליו של לקס.

”טוב.” הוא נאנח, ואט אט הזיז את כפות רגליו מקצה הספה. ”עכשיו את מרוצה?”

”מתי קורה שאני מרוצה כשאני נמצאת בחברתך?”
 ”אם את מרוצה, זה בגלל ששמתי לך מריחואנה בסקון. הפתעה,” אמר לקס מבלי להרים את מבטו מספר הלימוד.

בטני התהפכה בקרבי. ”לא באמת.”
 ”לא באמת.” הוא נשא את מבטו, חיוך שובב מעטר את תווי פניו המושלמים. ”אבל תודי – זה היה יכול להיות קורע מצחוק.”

הייתי חייבת לשמור על קור רוח. אם הייתי מגיבה, הוא באמת היה עושה את זה. לכן משכתי בכתפי והחלטתי ללכת על דרך התגובה הרגילה. ”עצוב שהדרך היחידה, שבה אתה יכול לעשות בי כרצונך היא אם אהיה מסטולה, לקס. ברצינות.”

לקס נשא את מבטו. ”יש לך פירור על השד השמאלי. הייתי מסלק אותו, אבל אני לא רוצה לגעת בשום חלק ממך שעשוי להגיב למגע ידי. את מבינה.”

נהמתי לעברו קללה. ”פשוט... בואי נתקדם עם הלימודים, כדי

שתוכל להסתלק ואני אוכל לשתות את כל היין שהגוף שלי יכול להכיל."

"זה די הרבה יין – רק אומר."
"לקס!"

"כימיה אורגנית..." הוא הרים את הספר. "אני אעזור לך ללמוד את הפרק הזה תוך פחות מחצי שעה, אבל בתמורה לכך את צריכה לעשות משהו בשבילי."
"אני לא מוצצת לך."

עיניו הצטמצמו. "כאילו שיש לי סיבה לסחוט מציצה ממישהי. הגענו למבוי סתום. בהינו זה בזה, המבט שלי עצבני ופשוט מרוגז, בזמן שהמבט שלו נראה שליו יתר על המידה. אם הייתי ממצמצת, הוא היה מנצח. החזקתי את עיני פקוחות לרווחה והתבוננתי והמתנתי, בזמן ששפתו העליונה נרעדה. למה לכל החתיכים תמיד היו כוחות על זדוניים?

שילבתי את זרועותי.

מבטו השתהה על שפתי, לפני שהוא כחכח בגרונו והרכין את ראשו לעבר הספר, ואז נקש עליו פעם אחת בפרקי אצבעותיו ואמר, "אני אעזור לך להבין את כל הדברים המורכבים, ואת תהיי שלי למשך שארית היום, כדי שאוכל להכשיר אותך לעבודה."

בהלה פשטה ברחבי כל גופי – או שאולי זה פשוט היה בגלל הסקון עם המריחואנה. לא זו בלבד שהזמן שביליתי בחברתו היה מזיק ומרוקן מבחינה רגשית, הוא גם חולל שינויים בגופי. אחרי כל מפגש עם לקס הייתי יוצאת שונה.

אבל הייתי צריכה לעבור את הקורס הזה בהצלחה, וכבר פיגרת בחומר.

"טוב." זקפתי את סנטרי וכלפי חוץ הקרנתי ביטחון שלא ממש הרגשתי מבפנים. "אבל בלי עוד נשיקות או נגיעות מכל סוג."
"אני לא יכול להכשיר אותך לעבודה, אלא אם כן תצברי ניסיון מעשי, גאבס, ואני די בטוח שהבחור האחרון בו נגעת היה האימו הממש מוזר ההוא, שאמר שיש לך ריח של גבינה."

"לקס!" הרגעתי את עצמי מעט על ידי כך שדמיינתי אותו נדרס על ידי אוטובוס מסיבות מלא ביצאניות. משהו בתרחיש שבמסגרתו הוא מת עקב החטאים שלו ממש עשה לי את זה. "קוראים לו ג'וש, והוא היה ממש נחמד." הנה, זה נשמע כמו תגובה רגועה ושלווה.

"ברור." לקס הנהן בראשו ורכן קדימה. "אנחנו באמת לא נצא למסע בזיכרון אל אותו רגע רומנטי בו ג'וש רכן לנשק אותך, ואחר כך אמר שלשיער שלך יש ריח של גבינת פטה ואז פרץ בבכי?"

"קוראים לזה טורופוביה, וזה באמת קיים, לקס!"

"פחד מגבינה –" לקס הנהן בראשו, שעה שחיוך זחוח פשט בפניו – "אפשר לאבחן את זה גם בתור פחד מגבינות מסוגים שונים, מה שיכול להפוך גם לקסטנטופוביה, הפחד מהצבע צהוב." לקס דיבר כל כך מהר, כאילו שהרגע הזנתי את המילה 'פוביות' לתוך מנוע חיפוש.

שחררתי אוויר בכבדות. "מה הפואנטה שלך?"

"הפואנטה שלי!" לקס פרץ בצחוק מתגלגל, וחיוכו הלבן והבוהק גרם לבטני להתכווץ מ... משהו. היה זה כאב, ולא כאב טוב, אלא כאב שהזכיר לי את התחושה של מגע שפתיו, לעזאזל איתו. הוא רכן לעברי ודיבר בטון נמוך. "הפואנטה שלי היא שזה ממש לא יהיה מפתיע אם מישהי כמוך תסכול מ..." הוא היטה את ראשו. "פאלופוביה."

"הפחד מהאות P?"

הוא גירד בסנטרו. "לא, הפחד מאיבר המין הזכרי. אבל אל תדאגי, אני אעזור לך להתגבר על זה. הפעם הראשונה מפחידה בשביל כולך; אנחנו נסיים עם זה מהר, כמו שתולשים פלסטר."

"אני נשבעת בנשמה של איאן שאם תראה לי את איבר המין שלך, אני אחטיף לו סטירה, ולא סטירה טובה, אלא כזאת שתעיף אותו לקצה השני של החדר, ואז קרוב לוודאי שהחתול שלי ישתין עליו ויוודא שאף אישה לעולם לא תיגע בכ שוב." סריס, אמרתי מבעד לשיניים חשוקות. "אתה תהיה סריס. אבל היי, אם העתיד הזה קוסם לך, ומתחשק לך לחוות משהו פראי באמת, תרגיש חופשי לשלוף אותו, קזנובה."

"אז..." לקס הנהן בראשו כיודע דבר, כאילו שהוא הסתיר סוד מלוכלך. "יש לך פנטזיית מין שקשורה לחתול? טוב לדעת."
"זה מה שהבנת מכל הנאום הזה? שרצייתי שתתלבש כמו חתול?"
"כנראה שאוכל לבצע שיר מהמחזמר, ממש לפני שאת תגמר –"
כיסיתי את הפה שלו בכף ידי והנרתי בראשי. "לקס... אני אהרוג אותך."

"את אומרת את זה לפחות עשר פעמים ביום. זה כבר איבד כל משמעות, קרן שמש."

"בוא פשוט –" התרחקתי ממנו – "נעבור על הדפים הבאים, תעזור לי להבין, תפעיל את קסמי הלקס שלך, ואחר כך נוכל לדבר על פוביות מיניות."
"את מבטיחה?" הוא ליקק את שפתיו.

"תסביר לי את זה!" דחפתי את הספר אל בין ידיו. "ואז אולי אני לא אהרוג אותך."

"מתוק מצדך."

"אמרתי 'אולי'."

"אני לא דואג. אני גאון."

"ובכל זאת איכשהו הצלחת להידבק בהרפס."

לקס גלגל את עיניו, הרים את הספר וכחכח בגרונו. "תני לי עשרים דקות, ואת תהיי בקיאה בזה מכל זווית אפשרית."
"זה לא מה שאתה אומר לבחורות במיטה?"

"האמת היא שכן..." גבותיו התכווצו והתחברו. "אבל בדרך כלל איתן אני לא זקוק ליותר מחמש עד עשר דקות."
זה עמד להיות בוקר ארוך ויום ארוך עוד יותר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארז "השדכן" לחצי כאן